

κερατορικῆς, τρία μίλια γερμανικὰ, ἢ γὰρ ἔξ ὠ-
 ρῶν (ὦν νυνὶ ἰδ'. μίαν ἡμέραν ἀπαρτίζουσι) ὁ-
 δ' ὄν, ἐνθὺ δ' ἀπεχέσθῃ. χαίρω μὲν (Φημί) Φι-
 λοφρονηθεὶς ὑφ' ὑμῶν, τοῖς τῶν κ' τηλικύτων
 ὄντων: τίως μὲν τοῖς αὐτοῖς ἀπίστος ὄν, τὸ παπει-
 νόμῳ καὶ ἐπὶ εἰς ἐπιγινώσκω, καὶ προσθύμῳ
 ἐξομολογῶμαι: ὅπως καὶ ὁ μέγας πατριάρ-
 χης, ὁ θεόκλητος Ἀβραάμ, ὁ ἰσραὴλ μὲν τοῖς ἄ-
 στροῖς γυνεῶς γονῶς δὶ λογηθεὶς, ὁ πατὴρ πάν-
 τῶν τῶν πιστῶντων χεσματίσας, γῆ Φῆσι καὶ
 ἀποδ' ὅς εἶναι.

ἔτι ἐγὼ τὸς ὄν εἰμι: τί κύδ' εἰ μ' αἰρετὴ τῶσ' ὡς
 ἀποδέχομαι γὰρ μὲν τ' πατρικῆς καὶ ἀδελφι-
 κῆς ὑμῶν φιλοστοργίας πᾶν.

Σοὶ ἢ θεὸς τῶσα δ' οἴη, ὅσα Φρεσὶ σῆσι μενοινᾶς.
 Δύπερον ἢ, ὡς περὶ τ' ἀθηνῶν ἐδήλωσας, ἄσ-
 μενος ἐπίγνωκα. χαίρω γὰρ σφόδρα, τὴν πό-
 λιμ ταύτην, ἐξ ἧς αἱ τέχναι καὶ ἐπιστήμη πᾶντα
 χόσε διεσπάρησαν, ἐπὶ καὶ νῦν σώζονται: ἡ δὲ παρ'
 ἡμῶν ἱστορικῶν, τύποις ἐκδ' ἐδομῶν, οἱ μεμνη-
 μένοι αὐτῆ, κατὰ κατὰ Φηναί Φασί: μόνον ἀλι-
 στικῶν πινῶν καλυβῶν περιλφεμῶν: ὁ ἔπι
 τί μοι πιστὸν ἐδοξείμ' αἰετῶν, ἢ χαλκῶν δ' ὕλη
 Λαονίκα (ὅς περ' ἰ. π. ἔτων ἔζησεν, ἀθηνῶν ὄν)
 ὡν: ἔδ' ἐμ' τοῖς τῶν ἐαυτῆ ἱστορία λέγοντος,
 Ἀξίόπιστος ἢ σὺ μάρτυρ ὦν τυγχάνης: αὐτὴ
 πῆσ' ἔσ' ἄστος γυνόμενος, διὰ τὸ τ' σῆς πατρίδος
 ἔσ' πολὺ ἀπέχου, τ' δ' ἀρχαίας ἔσ' ἀργῆς ναυπηγί-
 ας: ἡ δὲ (ὡς καὶ τὴν μονεμβασίαν) περ' ἰ. ἔτων
 γυνέσθ' ἐπὶ τ' ἑσθ' ἑτικῶν ἀκρόμεν. Τότε δ' ὄν Φί-
 λας σ' γονεῶς ἐκεί οἰκῆσαι ἔτυχε. ἢ γὰρ σφό-
 δρα ἢ τέρπομαι, τὰς τ' Φίλων ἴσχυας μανθάνων.
 Εὐξάμεν δ' αὐτῆ, καὶ ἀπ' ἐκείνου τ' ἀθηνῶν οἶον
 δ' ἦσ' (μόνον τῆ σ' χερσὶ) βλέπειν, ὅθεν δ' ἰ-
 δ' ἔσ' εἰνεῖα, ὄν τοῖς φοιτηταῖς Διόσκω.

Τρίτον, μεμνημένος σὺ τῆ ἑλικῶνος: ἐμ Φι-
 λοχωρῆσαι μὲν αὐτῶν, ἔδ' ἐμ ἢ τῆ παλαιῆ κλέ-
 ρης ἐν ἰσρησῆσαι: τῶν δ' ἢ τῆς Γερμανοῖς, νυνὶ τὰ
 καλὰ εἶναι: ἰδ' ἢ τῶν καί ποτε ἐκ τῆ κοινῆ ἀμ-
 φοῖν ἡμῶν φίλα, τῆ γερλαχίς, πᾶντα βέλπι-
 ομ ἀκηκῶς. Καὶ ἔδ' ἀμῶς τῆ κομπάζειν σ' ἐσ'
 κα λέξω: ἀλλὰ τῆ δ' ὄξ' ἀζέμ τὸν ἑσθ' ἰου Δερ-
 γέτιν. Εἰσὶ πᾶν πολλὰ κατὰ τὴν Γερμανίαν
 σχολαί, εὐ κ' ποδ' εἶσαι καὶ διοικῆμενα αἰαμῶν,
 καθολικαί: αἱ δ' ἐμ, μερκαί. Τὰς μὲν καθ' ὀλι-
 κᾶς, ὑψήλας κοινότητες τις αὐ εἶποι: ἡμῶν
 δ' ἐ, ἀπὸ τῶν κλεινῶν Ἀθηνῶν προσηγορεῖαν
 δ' ἀναισθητοί, καὶ ἀκαδημίας ὀνομάζομεν:
 ἐν αἷς (καθ' ἄνω τὸ πᾶν τῆ, πᾶντα τὰ
 σώματα ἐμπεριέχει) τῶν δ' ἐπὶ ἐπιστήμη
 διδ' ἀσκονταί: ἢ τε θεολογία, καὶ ἡ νομικῆ,
 καὶ ἡ ἰατρικῆ, καὶ σὺν τοῖς λογικῶν ἢ φιλοσο-
 φία:

(quarum hoc anni tempore 14. unum diem con-
 ficiunt) iter, hinc distans: Gaudeo equidem
 (inquam) me vobis, talibus ac tantis viris, cō-
 mendatum esse: interim tamen me ipse cogita-
 tione tacita verberans, humilitatē & tenuis-
 tatē meā agnosco, libenterq; confiteor: quando
 quidē etiā magnus Patriarcha, ille divino ac-
 cū ē patria profectus Abrahamus, ille parē
 multitudini stellarū progeniē beneficio Dei
 sortitus, ille pater omnium credentium appel-
 latus, se terram & cinerem ait esse.

Non ego sum tantus: laudes mihi cur datus istas?
 Gratus tamen omnino accipio paternum me-
 strum, fraternumq; amorem.

Det tibi cuncta Deus, quæ sunt tibi grata futura.

Secundo loco, quæ de urbe Athenis scripsisti,
 libenter cognovi. Vehementer. n. laetor, hæc ur-
 bē, ex qua artes & disciplina ubiq; dissemi-
 nata sunt, etiā nūc stare: quā Historici nostri,
 q; typis editi, eius mentionē faciunt, eversam
 scribūt: relictis tān̄ aliquot piscatorijs casis:
 q; nūq; mihi uerisimile uisum fuit: præsertim
 cum Laonicus Chalcondyles (qui, Athenien-
 sis fuit, et ante cētū annos uixit) nihil tale in
 sua Turcica historia habeat. Tu uerò fidedi-
 gnus testis es: q; urbē ipse uidisti: q; patria tua
 nō longo inde interuallo absit, antiquā Argi-
 nae regionis Nauplia: quā (vi & Monēbasīā)
 annis ab hinc XXXVI. adhuc Venetorū ditios-
 nis fuisse audimus. Tunc charos parētes tuos
 illic habitasse arbitror. Non ne ita est? Valde
 aut me delectat, amicorum quæ fuerit fortun-
 na, cognoscere: Iucundum quoq; mihi foret,
 exiguā Athenarum adumbrationem (tātūm
 tua manu) uidere, Thucydīs gratia, quem au-
 ditoribus meis declaro.

Tertio, cum montis Heliconis mentionem
 feceris: te accessisse quidē illum, & perlustras-
 se: nihil aut antiqua gloria in eo reperisse: sed
 apud Germanos nunc, quicquid pulchrum sit
 esse: accipe hæc: tamen si ex Gerlachio nostro,
 cuncta rectius audieris. Nec ullo modo gloriā
 di: sed cælestis patris, ita benignè facientis, te
 lebrandi gratia dicam. Habet permultas Ger-
 mania Scholas, bene tū institutas, tū admini-
 stratas: quarum quadā, uniuersales sunt: alia
 uerò, particulares. Illas, communitates atq;
 aliquis uocauerit: nos aut appellatione ab in-
 clytis Athenis sumpta, etiā Academijs nomi-
 namus. In his (quæ admodū uniuersis hic mū-
 dus, omnia corpora cōplexu suo tenet) omnes
 disciplina tradūtur: Theologia, iurispruden-
 tia, Medicina, & cū sermonis artib: Philoso-
 phia:

Genes. 12.

2. De Athe-
nis.

Nauplia.

3. De Heli-
cone &
scholis ger-
manicæ.

Φίλοι: τίς αρες ἔτοι, οἶονεὶ κίονες. ἐν ᾗ τοῖς μερι-
κῶς παιδ' ἀπληροῖς (ὡρ' ἄλλο, ἄλλ' ἀπερέχει)
μαλιστ', τὰ ἐκατέρως τῆς γλώσσης, καὶ τὰ λο-
γικά, μετὰ τῆ ὀρθοῦ ὀξαστικῆ τῆς δισεβείας,
περὶ αὐτῶν: ὡς ἐν τῶν, διαφύρως τῶν
νεολαίαν Ἰπὶ τὰς ἀκαδημίας μεταβαίνειν.
Τῶν δ' ἡ διαγγελικῶν, ἢ λυθηρανῶν, καλῶν
μολῶν ἀκαδημιῶν, ἐχὶ ὑστάτη νυῦ (θεῶ χά-
εις) ἡ τυβιγγαία ὑπάρχει: καθοπεῖν αὐτὴν μὲν
ἑαυτῆς θεωρηθῆ. Θεολογίας μὲν δ' ἰδ' ἀ-
σκαλοῖ, τίς αρες: νομικῆς δ' ἑ, ἐπὶ α: ἰατρικῆς
δ' ἑ, τρεῖς: φιλοσοφίας δ' ἑ, καὶ τεχνῶν, πέντε ἑ
ἑ, ἐν οἷς, καὶ τῆς ἐθεοῖς ἑ φωνῆς ἐστὶν εἰσηγη-
τῆς. Οὗς πάντας, ἵνα μετὰ πύσης Ἰπτιμελείας
τὰ δέοντα ποιῶσι, καὶ νόμοι καὶ νόμοφύλα-
κες ἐπιτρούσσι: τοῖς ὀλιγώρως πρὸ τῆς σιμ, Ἰπτι-
πῆμια Ἰπτιβάλλοντες. Ταῦτα μὲν, τὰ ἐν τυ-
βίγγη, τὰ νυῦ ἔχον, θεῶ δ' ὄρα: ἀδελφουλὰ-
ξαι. ἡμῶν ὁ πολυοκλήρωμ θεὸς καὶ πόρωι
μὴ δ' ἑ δ' ἑ τῶν ἀχαρτίαν καθέλοι.
Σὺ δ' ἑ, ἀγαπήσῃ, πρὶ τῶν αὐτῶν ἐλληνικῶν
παιδ' ἀπληρῶν ἡμῶν δ' ἰδ' ἄξον. Εἰκὸς γὰρ, εἰ
μηδ' αμῶν ἄλλοθι (ἐπερ' ὁμῶς ἑ παλιν ἔμοιγε,
πιθανόν. ἐπεὶ, πόθεν αὐτὸ λόγοι αὐτῶν παρ
ὑμῖν;) ἀλλ' ἑμὲ τῆ βασιλίδι ὑμῶν πόλει,
ταῦτα εἶναι: ὡρ' τῶν κατέστειν, καὶ ἑδ' ἑ κα-
θηγητῆς, καὶ σὺ δ' ἑλῶν. εἰ δ' ἑ ἑδ' ἑ ἑχει τὰ πα-
ρόντα, ὡς ἑδ' ἑ μετρίως γῆ: οἴμοι, ἑσομ' ἐγὼ συ-
νάλλω τῆ τῆς σοφίας ἑ, ὑπερῆς μητρῆ: τῆ πα-
ποίωμ, τῶν τε ἀλλὰ δ' ἑδ' ἑ χῶραις, καὶ δ' ἑ
τῆ Γερμανία, ἀγαθῶν μετὰ δ' ἑδ' ἑ γυναικῶν
Αλλὰ, τὰ μὲν περὶ τὴν ἑαύτομην, ἀχνύ-
μην δ' ἑ περ: δ' ἑδ' ἑ πολλῶν θλίψεων εἰσελ-
θεῖν εἰς τῶν βασιλείαν τῶν ἑρανῶν. μὲν σιμ ὁ-
μῶς εἰσέτι, ὡς ἐν τῆ γῆ αὐτῶν νύμφαι, εἴτε, αὐτῶν
τὰ ἀναδ' ἑδ' ἑ φυσικὰ δ' ἑδ' ἑ μεις: ἑ τῶς ἐν
τοῖς τῶν ἐλλῶν πασι, αὐτῶν σοφίας ἀ-
ναδ' ἑδ' ἑ σιμ δ' ἑδ' ἑ καὶ δ' ἑ μύτητες: καθά-
περ' πρὶ τῶν σήμερον ἀθλιῶν, ἡδ' ἑδ' ἑ σὺ
δ' ἑδ' ἑ μνημονας εἶναι, καὶ δ' ἑ φωνῆς, ἑ τῶν
ἑδ' ἑ. ἑ τῶν ἑ τῶν κηρῶν, ὅτε περὶ ἑδ' ἑ γε-
ωργία, καὶ δ' ἑ μὲν φωνῆς. ἀλλὰ λέγει Σιωμ: ἐγ-
κατέλιπέ με κύριος, καὶ ἐπέλαθέ με: ἀλλ'
αὐτὸς ἀπαντῶν, μὴ ἑπλήσεται, φησὶ γυνὴ
ἑ παιδῶν αὐτῆς: ἢ ἑ μὴ ἐλεῆσται τὰ ἐκγονα-
τῆς κηλίας αὐτῆς: εἰ δ' ἑ καὶ ταῦτα ἑπλήσθαι το-
γυνῆ: ἀλλ' ἐγὼ ἑδ' ἑ πλήσεται, εἰ περὶ κῦ-
ριος. ἑδ' ἑ, ἑ τῶν χειρῶν μὲν ἐζώρεά φησὶ
ἑ τὰ τείχη: ἑδ' ἑ ἐνώπιόν μὲν εἰ δ' ἑδ' ἑ παντός: ἑ
ταχὺ οἶκος ἑδ' ἑ ομησῆ, ὑφ' ἑ καθηρέθης.

phia: quatuor hæ adificij huius, tanquã colū-
na In particularib. merò Scholis (quarũ alia
alijs præstāt) maximè que ad informationẽ
utriusq; linguæ, & ad artes differendi dicen-
diq; atq; ad rectã elementorũ pietatis insti-
tutionẽ, spectant, tanquã fundamenta qua-
dã præmittuntur: unde postea cõmodus iuuẽ
tui ad Academias transitus & ascensus fit.
Inter Euangelicas porrò seu Lutheranas, A-
cademias, nõ postrema nõc Dei beneficio Ty-
bingica est: in quacũq; parte sua consideren-
tur. Theologiæ Doctores, quatuor: iurispru-
dentiæ septẽ, Medicinæ, tres: philosophiæ &
artiũ, circiter duodecim: inter quos & He-
braicæ linguæ Professor est. Quos cupẽtos, ad
officiũ omni diligentia faciendũ, tũ leges, tũ
legũ custodes, incitant, negligentia punitẽtes.
Hæc quidẽ, Tybingæ hoc tẽpore conspiciũtur,
diuina dona: quæ conscript nobis in posterũ
quog; misericors Deus: nec quia aliqui sunt
pro ijs ingrati, tollat. Tu uerò, charissime,
nos inuicẽ de Scholis istic Græcis doce. Verisi-
mile .n. si nũspia alibi (quod tamen non usq;
adẽd, mihi quidẽ credibile uidetur. Alioqui,
unde doctos viros haberetis?) in uestra ta-
men Regina urbe, tales Scholas esse: quarũ
ratio quæ nam sit, & qui Doctores, tu quog;
significa. Sed si non eo modo se res habet in
presenti, sicut mediocriter saltẽ oportebat:
hæc, quæ ego molestia & dolore cũ sapientiæ
& uirtutis genetricæ afficior: quæ, cũ alijs ad
occasum solis regionibus, tum ipsi etiam Ger-
mania, omnis generis bona impertiuĩ?
Verũ hæc sic, quãuis lugẽtes, facta sinamus,
cũ hoc semel fixũ sit, per multas tribulatiões
intranandum esse Regnum cælorum. Attamen
remanent etiã nunc, sicut in terra uisceribus
nymphæ, i. naturales ad plantas præcedas,
uires: ita in Græcorum posteris, uiuacitas ad
sapientiæ regenerationẽ, & acrimonia: quæ-
admodum de nostri tẽporis Atheniẽsib. sua-
uiter admodum tẽscribis: memoria ualere,
& bonitate uocis, mirum in modũ. Erit ali-
quando tẽpus, cũ progressus suos habebit
agricolatio, & inchoatæ potentie ad formã
perductio. At dicit Siõ: Dereliquit me Do-
minus, & mei oblitus est? At ipse occurrẽs
querere. Nũ' ne, inquit, mulier obliuiscer-
tur filij sui? Aut, ut ne cõmoneatur mi-
sericordia erga fœtũ uteri sui? Quod si
hęc etiã obliuisceretur mulier: ego ta-

Tybing. A-
cademia.

Velim, me
quog; de
Græcis
scholis cer-
tiorẽ fieri.

Iliad. 19.

Consolatio

Esa. 49.

Τέταρτος

men nõ obliuiscar tui, ait Dominus. Ecce in manib. meis depinxĩ mœntia tua: & in cõspectu meo es perpetuò: ac breui instauraberis ab illis, à quib. diruta fuĩsti.

Quartò

E. T. A. της Κ. τ. Π.
IOANNINA 2008

Τέταρτον δ' ἐπεὶ περὶ τῆς περὶ τὴν βιβλίαν
 εἰς τὴν ἀποκρίσιν, καὶ περὶ τῆς ἐκείνου κατ' αὐτὴν
 σπουδῆς καὶ φιλοπονίας ἐπέσειλας: κεχαρισ-
 μὲν ὡς περὶ ἡμῶν ἐστίν. Θεοδόσιος δ' ἦν σὺ εἶ,
 θεόθεν ἵπτι ἀγίω μεταχειριστῶν ἔργων δεδο-
 μένος: ζυγομαχῶν ἴσους, ὁμαλῶ καὶ δίκαιῶ ζυ-
 γῶ τὴν προκλήσιν ἰσῶς: ὡς, πρῶτον μὲν, τὴν ἑα-
 σιλίαν τῆς θεῆς, καὶ τὴν δικαιοσύνην αὐτῆς, ζῆ-
 τῆς: εἶτα δ' ἐκ ἀγνωμόνως τῶν περὶ τὸ κατὰ
 τὸ πᾶν διὰ τὴν ἀσπίδα πρὸς θεοῦ, ἐξ ἐκείνου ἀνα-
 μένειν. Ἀλλ' ἔρα σὲ βέλτιστον κέλευσεν: καὶ εἰ δ' ἐ-
 δειον, ἀλλὰ πυνθανόμενος περὶ ἐξ ἑστέου, ὡς,
 καὶ τὴν εἰρημὸν ἀπὸ κλεισθῶν πρὸς θεο-
 δεχόμεθα: αὐτὴν τε λαβόντες, τὰ δ' ἔονται σὺν
 θεῷ ποιήσομεν. Καὶ γὰρ δ' ἐκ ὧν ἔργου γένεταί
 πη, ἀπερ' αἰτεῖτε, κατὰ τὴν μικρὰν μὲν μερί-
 δα τὴν λίθον κυλίσω. Ὡς δ' αὐτῶς, καὶ περὶ τῆς
 παρ' ὑμῖν ἐλληνίδων βιβλίων ἐκζητήσεως ση-
 μαίνωμεν. Τέως, τὴν κατάλογον, ὡς αἰτεῖς, ὡν
 παρ' ἡμῖν βιβλίων εἶναι ἐπῆλθέ μοι, πέμπω:
 ὅπως σὺ κατάλογον, εἰ δέ κ' εἶ, τῶν παρ' ὑμῖν
 ἀπὸ τῶν ἀριστομένων, ἀντιπέμπω
 δύνησι. Παύλῳ ἀπερὸς δεκτῶν, ὁ περὶ τῆς
 λογιότητος σὺ ἀσπασμὸς, τῶν κύριον καὶ γ-
 κειλαρῶν ἐγένετο: καὶ αὐτὸς, καλλίστῳ περὶ σὲ
 διατεθειμένῳ, ἐμοὶ περὶ φιλικῶν ἀντισπάσει
 ἀπὸ σὲ περὶ τῶν. Ἔργον παρ' αὐτῶς ποιήσομεν
 βα, ἐλθόντων τῶν παρ' ὑμῶν, τὸ μὴ ὑμᾶς παρ-
 τῶς ἀμοιρεῖν ἔργων.

Πέμπω, ἐπεὶ ἔγω περὶ θεοῦ Φίλῳ εἶ-
 κάμοι διὰ τὸ μάλα ὁμαλῶς μοι ζυγῆσαι, δι-
 καίως ζυγομαχῶν ἴπτικεκλημῶν: ἴσους, ἀ-
 σπασοτάτῳ ἐμοὶ τῶν τῶν φιλοφροσύ-
 νῳ σὺ εἶναι: καὶ τὴν φιλίαν ἡμῶν, σιγκατάλα-
 φησιν ἀπὸ μοι: ὡς ἀπὸ ἡδ' ἔως, εἰ δ' ἵπτι φαιδρῶς θε-
 ὸς θελήσειν, ὁρῶλω σε: ὡς ἀσπασίως περὶ
 ψελλισαίμῳ γνησίῳ ἐλληνί σοιζῶς ἀσμέ-
 νως, καὶ ὀνειρῶ φαντασθείσας, ἢ ἵπτι χαρτίς
 ἀμωσ γέπως ἐκονοθείσας, θεώροίμῳ τῶν
 μορφῶν ἡμῶν.

Ἀλλὰ, ἐπιημάλα πολλὰ μεταξὺ,
 ἔρεάτε σκιοῦνται, καὶ ἀέριτα ἑσάρθαρα Φύλατῶν
 θεῶν χάρις, ὅτι τὸ πολὺ κρεῖττον ὑμῶν, τὴν σ-
 φίας καὶ περὶ σηνείας εἰλικρινῶς πᾶν ἡμῶν,
 θεώρησά μοι ἐξέγενετο. Εἶθε καὶ μεταταῦτα.
 ἔπερ ὑμῶν) ἴσημέραι, ἐγὼ τῶν θεῶν ἡμῶν
 περὶ ἀχομαί. Ἐπεὶ ἔν, ἔτως ἀγαθὸς Φίλῳ,
 σύγει: σύγγνωθί μοι, εἰ Φιλίω ἡμῶν; μάλλον
 δηλῶ. Τὴν τῶν μητροπόλεων ἐκθεσίν, ἢς μέ-
 μνησαι, ἔγω εἶδ' οὐ. Ὡς θίλοιμι αὐ, τὴν τῶν
 χαλ-

polium expositionē: cuius meministi, nondum vidi. Quam velle, Chalcondyle historiā,

Quartò, quæ de Responsione ad libellum,
 & de tuo ibi studio ac labore, scribis: nobis
 gratissima sunt. Adeò datus (id enim Theo-
 dosii nomen Græcum significat) tu es: quia di-
 uinitus ad sanctorum tractationem operum
 datus. Iugi in trutina equator es (quod voce
 Zygomale significatur) quia æqua & iusta
 trutina, ad lionum tuarum pòderator: ita ut
 primum, Regnum Dei, & iustitiã eius, qua-
 ras: deinde verò, eorum adiectionem, quæ ad
 honestè viuendum pertinet, æquo animo ab
 illo expectes. Optimum te iudicamus virum:
 nec opus est, ex alijs sollicitè quærere. Itaque,
 & responsum illud cupidè expectamus: &
 accepto illo, officium Deo iuuante faciemus.
 Ego quoque, ut aliquauienus factò presta-
 tur, quæ petitis, pro tenui mea parte dabo ope-
 ram. Eodem etiã modo, de investi-gãdis istis
 Græcis libris significabimus. Interim catalo-
 gum eorum, quos apud nos inueniri succur-
 rit mihi; mitto: ut tu vicissim catalogũ illo-
 rum, qui præter hos istis reperiuntur, si vide-
 tur, mittere possis. Quam salutem D. Cancell-
 lario humanitas tua dixit: omnino ei acce-
 pta fuit: ipseq; optimò erga te animatus, à me
 inuicem amanter saluari te, iussit. Omnino
 cura nobis erit: ut, ubi vestra uenerint, non
 planè nullum vobis præstetur factum.

Quintò, quoniam adeò cupidus gratificã-
 di amicus es: ideoq; quia valde æquabiliter
 & aptè mihi conuenietus, iure Zygomale (ab
 æquabilitate & congruentia iugi) cognomẽ
 respectu mei habes: scito, mihi iucundissimã,
 istam animi iui propensionem esse: & amici-
 tiã nostram, unã nobiscum sepultum iri.
 Quam mihi iucundũ esset: te, si Deus in rebus
 lais daret, videri à me. Quam exoptatum:
 tecum, qui natione Græcus, & doctus es, col-
 loquentẽ, balbutire me? Quam gratum: sala-
 tẽ in somnis umbram, aut in chartula quatẽ
 cũq; imaginem, formatũ spectare vestratũ:

Sed disjungunt nos quia multi,
 Syluòsi montes, valles, populiq; feroces:
 habenda est Deo gratia: qui multo meliorẽ
 vestri partem, sapientiã & comitatis sincera
 plenum animum, mihi contemplari cõcessit.
 Utinam posthac etiã. Pro salute vestra, quoti-
 dianus ad Deum orator, ego. Quoniã igitur
 ita bonus es, amicus: ignosce mihi, q̃so, meã
 cognitionis auiditatẽ magis explicãti. Metro
 ad

4. De Re-
 sponso ad
 Aug. cõtes-
 sionem.

Matth. 6.

Et Græc. li-
 brorum in-
 uestigatiõe.

5. De am-
 citia eius,
 quam ap-
 probo.

Ilia. 1.

Mez ab eo
 petitiones.

χαλκονδύλων ιστορίαν, ἀχρις εἰς ἡμᾶς προσεπι-
πληρῶντα προάγειν σέ; ἔχι καὶ τις ἄλλῃ;
τινὶ ἀλωσίῃ τῆ πόλεως (μάλιστ᾽; κατὰ πάσας
τὰς περὶ τὴν πόλιν) καὶ καταλύσι τῆς ἀνατολι-
κῆς Ῥωμαϊκῆς ἀρχῆς, ἀνέγραψε; τίς ἦ τὸ τε
λατῆρα βασιλέως Κωνσταντῆν σύζυγῃ, ἢ
συναπολομένη; τί, τὸ ὄνομα αὐτῆς; ἔδ' αὖ μὲν
χρὶ τῆ παρόντῃ ὄνοματι; τίς, ὁ τότε πατριάρ-
χος, καὶ πῶς ὠνομαζόταν; (καὶ ὁ παῖς αὐτῆς οὐκ
ἔμοι γλυκύς) Καὶ πῶς ἔδοξα τὴν αὐτῆς ἢ
πατριάρχῃ; μὲν ἐπὶ τινὲς παλαιολόγοι, καὶ
Καντακουζηνῶν, καὶ Νοταραῖ, καὶ Λατάρχεις;
καὶ χρυσολωραῖ, καὶ δεγυρόπουλοι, καὶ χαλκον-
δύλων; τοῖς γὰρ ὑστέροις τίς ἄρα σὺν ἡμῖν, οἱ λατῆ-
ροι καὶ Γερμανοὶ, τῆς παρ' αὐτοῖς ἐκκλησιαστικῆς μα-
θησεως τὰς ἀρχὰς ὀφείλομεν. Τίς, ὁ σοφὸς
χρῖς; ὁ ὑμῖν ἐν τῇ ἀποκρίσει σωεργήσας; τίς,
ὁ λῆστάρχῃ; Ἐρμόδωρ; ὁ τὰ ὠφέλιμα τοῖς
ὑμετέροις νέοις ὑποδείξας; Ἀρχὸς ληστῶν, ἐ-
κείνῃ; λέω; ληστῆς μὲν ἔην, καὶ ἀναίρετης, κακί-
ας καὶ ἀγνοίας, τοῖν δ' οὖν ὀλεθροῖσι κακοῖσι;
καὶ διὰ τῆτο, δικαίως ἐκείνῃ τῷ ἐπωνυμίαν
ἐσχῆκώς. Τὰ ὀνόματα τῶν αὐτῆ περὶ αὐτῶν
ἰσχυρῶν, καὶ τῆς ἐκείνῃ καὶ ἀσίας, καὶ τῆ
πατριάρχῃ, καὶ μητροπολιτῶν, καὶ ἐπισκό-
πων; καὶ ἐπιστήμων ἄλλων, ἢ δ' οὐ αὖ μοι εἰδέναι
εἶη. Ἀντιπετείλαις, ὠφίλη κεφαλῆ; καὶ τῶν ἐν
τῇ νῦν περὶ ἀραβίας ἢ ἡμνηροθηβιστῶν ὀμιλιῶν
πέμπειν ἀξιώσεαι.

Εκτοῦ δ' αὖ, ὁ πηλίκου ἐλύπησέ με, τὸ ὑμᾶς
περὶ εὐδαί; ὦ τῆς δεινῆς θεᾶς; τῆς αὐδ' ἡέσης,
τῆς τῆ ἀγαθῆς ἰππικῆς ἀποκρίσεως. Ἐπ' ἀληθείας
ἔγωγε ταῦ τῶν, εἰ δ' ὠκαίμεν, τῶν τριχῶν ἰπ-
πικῶν; καὶ περὶ ἐλυμνῶν αὐτῶν ἀσπασίαι
(τινὶ χρῆσῶν ἀνδρῶν ὀχλήτῃσιν, τινὶ ἐπιτρί-
πτοι) καὶ ῥιπῆσαιμι, φέρωμ τῆλ'; εἰς μεγακῆς
τεα πόντου;

ἢ ἐπὶ τὸς πύργους, ἐγγυς, ἀπ' ἡλιβάτης;
ἐκείνο τὸ θεόγονο; παρῶ δ' εἶν, ὅπερ οἶδα.

Ἀλλὰ βοηθίαν ποιήσετέ μοι ὁ πάντων ἀ-
γαθῶν χορηγὸς θεός; καὶ γὰρ πρὸς ἀσπασίαι εἰς δ' ὕ-
ναμι χρῆσῶν καὶ ἄλλας προτρέπων. Λαβέ-
τε μὲν τὸ δ' ἐν τῷ παρόντι, ἔγδ' ἀρχοντες πο-
λυφύρωι χωρῶν; καὶ προσόδων μεγάλων
ἀεννάων τε, ἡμῖν γε. ἢ γὰρ αὖ, σέ τε καὶ ἄλλας ἰ-
κανῶς κερδίζωμ, ὠφραίνομι; καὶ, τῆ πανα-
ρξιατῆ ἰππικῆσιν; δ' εὐρό, ἐφ' ὧν αὖ ζυγ-
ραφῆ βυλοῖμεν, μετακαλοῖμεν.

Καὶ ταῦτα μὲν, πρὸς ἅπαντα φιλικῶς ἐπέ-
σεύλας. Σὺ δ' ἐ, αἰδ' ἐσπε φίλε, μετ' ἀνοίας
αὐτῆ σκόπησον; ἔδοξ' ἀσπασίαις ὄντως, καὶ φι-
λοφίλῃ ἀγαθῆσιν; ἔραφ' ὄντα; εἰ καὶ, ὡς σὺ
ἴθι βε.

ad hoc usq; tempus supplemento tuo continuari?
Non extat etiam alius Historicus: qui expu-
gnationem urbis (maximè, accurata singulo-
rum, quæ tunc acciderunt, percensione) & de-
structione Orientalis Romanorum imperij, de-
scripserit: Quæ fuit ultimi Imp. Constantini
uxor, quæ simul perijt: Quod illi nomen? Ni-
hil adhuc de ipsa extrico. Quis tunc Patriar-
cha, & quid de eo factum? (Etiam ipsa mise-
ricordia circa hæc, mihi iucunda est) Quomo-
do restituta est Patriarchica dignitas, & ad-
ministratio? Superfunt ne aliqui Paleologi,
Cantacuzeni, Notaræ, Lascares, Chrysolaræ,
Argyropyli, & Chalcondyle? Horum enim po-
stremis quatuor nos Latini & Germani, Græ-
cæ apud nos linguæ introductionem, acceptâ
referre debemus. Quis, doctus ille Chius, Re-
sponsonis vobis adiutor? Quis, Lestarchus
Hermodorus, ad optima adolescentibus uestris
adhortator? Dux ne latronum (quod vox Le-
starchus significat) ille erat? Latro equidem,
& interfector, malitia & ignorantia; duorum
perniciosorum malorum: ob eamq; causam, in
re id cognomenti habens. Nomina doctorum,
qui istic sunt, & in Græcia Asiâq; ac Patriar-
charum, Metropolit arum, Episcoporum, & a-
liorum insignium virorum, cognoscere, mihi
iucundum foret. Rescribe, amice charissime:
& aliquas, hæc Quadragesima istic habitas,
conciones mittere dignare.

Sexto & postremo loco. O quàm contrista-
uit me hoc: quòd cognoui, nos paupertate mo-
lestari? O tetram Deam: ò clamorantem bestiam,
bona impediens, & obruentem. Verè hoc
idico: si mihi facultas esset: ego crinibus appre-
hensam, radicibus euellerem (illam bonorum
virorum molestam vexatricem: illam sceler-
atam, & colaphis contundendam) ac

Proijcerem, procul asportans, seu in maris undas:
aut prope, de cello deijcerem scopulo:

ad illud ut alludā, qd apud Theogn. esse nosti.

Verū enimvero Deus, omnium bonorū lar-
gitor alicunde opem feret: & ego quoq; alijs
bonis adhortandis, pro parte meâ dabo operâ:
Cape hoc pusillum, in presenti. Non enim do-
minamur nos, multarum rerū feracibus Re-
gionibus: nec creditus & vectigalia percipi-
mus perennia. Alioqui profecto & te, et alios,
quantum satis esset, subleuando, exhilarare;
& Sanctissimo permittente, huc ad describe-
dum mihi, quæ vellem accirem.

Hæc erant, quæ ad humanissimas tuas respon-
dere m

6, De pau-
pertate
Græcorū.

Conclusio
P dere m

E. J. A. της Κ. Π. ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2008

αὐτὸς ἠβελήθην, πείθεσθαι δὲ τελέστερον, ὃ ἴππει-
κῶς φέροις. ἔ γὰρ πέρ μοι, ἡμεῖς γὰρ ἐσθ' ἐκατὰ
τὸν πῶδ' ἄ μωσὶ βεσελεήλου ἐκείνου, ἔ μέμ-
νησται, τεχνικῶι. ἀλλ' ἐν ἔχ' Ἑλλάδι ζῶντες, Φι-
λέλλητες ὁμῶς, ἐς ἀπώλησιν.

Ἐρρώσο, εἰς τὴν δόξαν θεῶν, καὶ εἰς τιμὴν σου-
τῶν, καὶ τῶν σῶν: καὶ εἰς δὲ φροσύνῃ τῶν σε ἀγα-
πῶντων, καὶ ἀδ' ἐμῶν. Ἐκ Τυβίγγης, τῆς ἡ-
μιλῶς ἀπειρίας, τῆς αὐτοῦ ἔτους. Φιλῶντες δια-
τελοῖτε τὸν καλὸν μὲν Γερλάχιον.

Ὁ τὰ εἰς δὲ ἡμῶν πάντα σὲ, Μαρτίνῳ
ὁ Κράσιος ἑκατέρωθεν γλωσσῆς καὶ
καὶ δὲ ὄψεως, ἐν τῇ τυβίγγιδι
ἀκαδημία καθε-
στη.

15. ΤΩ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΕΣΤΑΤΩ ΚΑΙ
σοφώτατῳ ἀνδρὶ, κυρίῳ θεοδότηῳ ζυγομαλά:
πρωτονοτάριῳ τῆς ἐν Κωνσταντινῶν πόλει ἀγίας
ἐκκλησίας σεβασμιωτάτῳ: κάλλιςτέ
τε πρῶτην, καὶ δὲ ἀμμονέστα-
τα διδάγειν.

Τὴν ἴππειλὴν σε, σοφώτατε κύριε: τὴν, τὴν
μὲν ἀκαδημίαν ὅλην, μάλιστα δ' ἐστὶν πρὸς
τὰ ἑλληνικὰ μαθήματα ἀσπάζοντα νεανί-
ας, καὶ πρὸς ἀναξίως, πρὸς φωνήσεως Φιλαν-
θροποτάτης ἀξιώσεσιν: καὶ ἴππει σοφίαν, καὶ
τὰς ἐναργεστάτας τῶν ἀρετῶν, πρὸς ἐψάσεων
καμίσιας: ἐγχειροῦσιν τῶν κοινῶν ἡμῶν
διδασκαλίαν: τῶν μετ' ἴππει ἡμῶν, καὶ ἴππει μελέ-
τας, ἡμᾶς παιδ' ὄντων: ὑπερηδέως, ὡς ἐ-
χρήν, αἰετῶν μὲν: χαίροντες, γράμμασιν ἀν-
δρῶν, τὴν μὲν ὄψιν ἡμῶν ἀγνώστῃ, τὴν δ' ἐγὼ
γνώμῃ, καὶ τὴν πειθῶν, διωατωτάτῃ, ἐντυ-
χόντες. Ἡμεῖς δ' ἡ, κελεύσαντες τῶν καθεστη-
τῶν ἡμῶν, ἀντιπέσειλιν δὲ χαρίσως δ' εἶναι, ὡς αὐ-
διωαίμεθα, ζῶν θεῶν, τῶν θεανθρώπων καὶ σω-
τῆρ ἡμῶν, ἠγησάμεθα: καὶ ἄκαχοι ἴσως, καὶ
(ὡς ἀληθῶς εἶπεν) ἀπειροκάλως διδασκείμε-
νοι, δ' ὄξασιν αὐτῶν. Εἰκότως γὰρ αὐτῶν ἴππει μᾶλλον ἢ
μῶν, ἐλλογιμάτατε ἀνερ: ὅτι πρὸς τὸ δόξα κεί-
νῳ πρὸς ἡμῶν: εἰ μὴ αἴτια δ' ἴππει τολμη-
ρῶς τῶν ἐγχειρήματ' ἔχοντες φανείμεν.
Μὴ γὰρ νομίσῃς, ἀλαζονείᾳ, ἢ τινὶ κέφῳ νεανί-
σματος, ἡμᾶς ἐπαρθείσας, τῶν ποιῆσαι: ἀλλὰ
πειθαρχῆσαι μᾶλλον, οἷς χρῆ, καὶ τὸ τῆς ἀχα-
ρίστιας ἀδίκημα ἐκφύγειν, βελομῶν. ὡς
πρὸς τῆς σε μεγαλοφροσύνης αὐτῆς, μετ' ἄ-
γνοίας σκοπεῖν: καὶ πολὺ κατ' ἴππει τῆς ἀξίας, ἢ ἐ-
πὶ πρὸς ἡμῶν. ἔπε γὰρ τῆ φύσει δεινῶς ἔχομεν:
ἔπε παιδείᾳ καὶ ζῶντες (νέοι ὄντες) πολλῶν κε-
κοσμη-

deve literas. Ea in bonã partē tu colēde amice,
accipias velim: optimo uerē tuig, studiosiss, ani-
mo scripta, etiã si tenuiore orationis sũo, cõtrã
quã uellē, texta sunt: id quod tu a quo animo
feres. Nec n. uberes in dicēdo nos sumus: nec
tales artifices, qualis ille Mos̃s Beseleclus, cui
mētionē fecisti: sed tantũ, quãq̃ nõ in Gracia
iuuētes, Graci generis insaturabiliter amātes
Vale, ad gloriã Dei, ad honoremq̃ tuũ & tuo-
rum: nec non ad hilaritatem amicorũ tuorũ,
te reuerentiũ. Scripta Tybingæ, die V. April.
anno Clõ Id LXXVI. Commendo uobis post
hac etiam, dilectum meum Gerlachium.

Tuus ad omnia, quæ uirium mearũ sunt,
Martinus Crusius: utriusq̃ lingua & institu-
tionis, in Tybingens̃i Academia Professor.

DOCTISSIMO ET SAPIENTI
uio, D. Theodosio Zygomalæ: Protonota-
rio S. Ecclesiæ Constantinopoli-
tanæ reuerendo S. per
Christum.

XV.

Epistolam tuã, eruditissime uir, D. colen-
de: qua D. tua, cũ uniuersa Academia nostra
iuuenes, tum præcipuē Græcarum literarũ &
disciplinarũ studiosos, humanissimē, quãuis
indignos, cõpellauit: & ad sapiētiæ studium,
præclarissimarumq̃ uirtutũ exercitationem
cohortatur: tradēte nobis cõmuni Præceptore
nostro, dextrē nos & diligenter instituēte, ac-
cepimus: summaq̃ cũ uoluptate, ut pat erat,
legimus: gaudentes, nos literas uiri, de facie q̃
dcm nobis ignoti, doctrina uerò & dicendi fa-
cultate eximia præditi, nactos esse. Nos igitur,
eò quod & a Præceptore iussi essemus: et grati
animi pietas postularet: respondendũ pro te-
nuitate nostra, Christo seruatore nobis auxi-
liante, duximus licet insepētikē fortassis, et
(ut uerum fateamur) subrusticē, à nobis fa-
ctũ uideri possit. In reprehensionē. n. iustã a-
pud te incurreremus: quod rescribere aũsi su-
mus tibi, tam docto & sapienti uiro: nisi nos
iustæ causæ ab hac audacia vindicarent. Nã-
que non arrogauit nos, aut iuuenili ardore,
ad hoc impulsos esse: sed obedire potius, quib:
oportet, & ingrati tudinis crimen effugere, uo-
luisse existimes, uelimus. Quapropter genero-
si tui animi fuerit, beneuolo animo literas
has perlegere: etiã si lögē expectatione tua
inferiores sint. Neq̃, enim tantum ingenio pos-
sumus: neq̃, eruditione inuelligentiãq̃, (cũm
adolescentes simus) tanta præditi sumus: ut
istud

Incundissi-
ma fuit no-
bis Episto-
la tua.

Ad eam
propter
causas re-
spōdemus
nunc.

κροσμημύοι εσμεν: ὡς ἔγω χωρήσω τις ἐν τῷ μικροφύει τῆς καρδίας ἡμῶν, τὰ κατῆρηγῆται τὸ πρῶτον καὶ φιλόπνομον τῆς παιδείας. Καὶ ταῦτα μὲν, ἵπτι ποσῶν. Οσοῦ δ' ἐπεὶ τὴν σοφίαν τὴν καὶ προσήνεσάν τὴν, τῆς λογιστητός σὺ ἵπτισολῶν: ἔτῶσι δὲ κενόμεθα.

Πρῶτον μὲν, τῆς ἵπτισολῆς σὺ τὸ προσοίμιον, καὶ τὸ τῆς λόγου σέμνον καὶ ὑψηλὸν, ταυμάζομεν: ὅπερ ἡμῶν, ὁμολοῦν τὸν (ὁμολοῦν τὸν γὰρ) ποιῶντας τὸ δ' εὖ, χαμῶσιν διηγείρετε, καὶ παρῶσιν: μετὰ τὴν τε ὁρμὴν τῆς καρδίας ἡμῶν ἐνεποίησεν, ἵπτιμελέστρον καὶ παρῶσιν, τὰ τε περὶ τὴν ἀνθρώπων: καὶ τὰ ἡμῶν ἵπτι τὴν τῶν ἵπτισολῶν ἀμάτων, καὶ τῆς ἀρετῆς, ἀσκήσιν, ὡς καλῶνται. Περὶ γὰρ τῆς ἀσκήσιν τῆς φωνῆς, καὶ τῆς σοφίας, ἡ ἵπτισολῆς (ὁμολοῦν μὲν τὸ ὀφθαλμοῦ, τὰ τῆς ἵπτισολῆς, τελευτῶν) προσήνεσάν τὴν καὶ μυσικῶς διέλεξαι: οἷα εἶναι, τὰ ἴσῳ ἀνδρὸς εἶναι, καὶ τὸ ἀγαθὸν καὶ λέγειν γυμνάσμεν: καὶ ἔσῳ ἀμῶν βαρῶν (κατὰ ἀπερ σαυτὸν μετριοφρονῶν προσήνεσάν τὴν) ἀλλὰ γνήσιον ἔλλην ὄντ: καὶ ἀγαθῶν τῶν τῶν πᾶν τῶν τῶν ποτὶ ἔλληνων πεπαιδῶμεν φωνῶν (Πελοποννήσι γὰρ, σύγῳ, ναύπλοιοι τὸ γὰρ: ὡς ἵπτι διδασκάλῳ ἡμῶν ἡκῶσιν) συγγεγραμμένον. εἶ γὰρ, οἷον ἐκ πηγῆς διαγεγῶν, ὁ λόγος, ὄρουσμίαν τὴν, καὶ ποικιλίαν καὶ, ἵνα δ' ἡ κατ' ὁμήρου ἔπωμεν, σέιο δὲ τὸ γλῶσσης, μέλιτ ὄρουσμίαν γλυκίαν ὄρουσμίαν αὐδῆ, εἶθε καὶ πλείον αὐτῶν ἡμῶν ἔσαντ ἄνδρα ὑψηλῶν, ὡς ἐχίαν, ἔξῳ. Ἀλλὰ, ταῦτα μὲν ἀφετίου. ἡκῶσιν δ' ἔσῳ τῶν ἀνθρώπων, καὶ τῶν θεῶν, καὶ τῶν πρῶτων: ὁμολοῦν μὲν, ἡ ἵπτισολῆς καὶ μελέτη παρέχει: τῶν δ' εὖ, οἷον τῶν διδασκάλῳ λόγῳ, καὶ οἷον νόμοι, καὶ τὰ τῶν ἡθικῶν συγγεγραμμάτων. Κακῶν μὲν, τὰ ἀληθῆς, καὶ τὸ ψεύδῳ, ἵπτισκοπέ: τῶν δ' εὖ, τὸ ἀγαθόν, καὶ τὸ κακόν. Διὰ πάντων δ' εὖ, τὰ ἀληθῆς, καὶ τὰ ἀγαθόν, τῶν ψεύδους, καὶ τῶν κακῶν, προσήνεσάν τὴν εἶη. Ἀλλ', ἐπεὶ δ' ἡ βαρῆς τίς ἐστὶ, καὶ κατῶν φέρῳ, ἡ τῶν παιδῶν ῥοπή: πλείον, τὸ ἐπερὸν γίνεται. μᾶλλον γὰρ τῶν βαρῶν τῆς ἀλόγου φύσεως συγκατασάται τὸ ἡραμονικόν τῆς ψυχῆς (ἄλλως τε, καὶ ἐν οἷς ἡ ὁρμὴ, τῶν νῦν κρατεῖ: ἐπακολεθῶντ: οἷον ἴσῳ ἡκῶσιν, τῶν πᾶν σι) ἡπερ τῶν ὑψηλῶν τῆς ἀγαθῶν, τὸ βαρὺ τὴν χοῦκὸν ἀνυψῶται. Διὰ τῶν, ἡ τῶν νεωτέρων ἡλικία, ἵπτι τὸ πλείον περὶ τὰ εἰρημνῶν ἔξαμαρτάνει, ἡ ῥαθυμία, ἡ ἡδυσπαθεία, μετ' ὁρμῆς τὴν ὀρθλῶν ὁδοῦ ἐκτρέπομεν. Σχεδόν γὰρ πάντες, μάλιστα δ' εὖ οἱ νέοι, διὰ τὸ κατὰ

istud orationis tue sublimē attingere possimus: utpote qui nondum praeceptoris nostri doctrinam, & fidelitatem institutionis, angustijs pectoris nostri ceperimus. Et haec quidem, haec tenemus. Quantum autem ad Epistolam tuam, sapientiae & benevolentiae plenam: sic respondemus.

Principio, Epistola tuae exordium, orationisq; gravitatem & sublimitatem, admiramur: quae nos negligentius munus nostrum obervantes (fatendum enim quod res est) sic excitavit: tantumq; animis nostris impetum indidit: ut accuratius naturae humanae conditione: & ea, quae nos ad disciplinarum virtutumq; exercitationem, invitarent, consideraremus. De luminis enim, & sapientiae, seu scientiae (quorum hac mentem, illud oculum, perficit) similitudine, decenter & eleganter differuisti. Talia nimirum solent esse: quae a viro ingenioso, et in differendo dicendoq; exercitato: ne utiquam autem barbaro (quem ad. D. tua, ipsa se modestè appellat) sed germano Graeco: excellenterq; veterem Graecam calleat e linguam (e Peloponnesi enim civitate Nauplia, te genus ducere, Praeceptor noster aiebat) sunt conscripta. Fluminis enim limpidissimi instar fuit oratio tua: concinna quadam compositione, rerumq; varietate: ut merito illud Homeri accinamus:

Verba fluunt ex ore tuo magis dulcia melle. Utinam etiam affatim plus ex fonte tuo nobis haurire liceret. Sed hac omittamus. Cum autem homini necessaria sit, & rerum contemplatio, & virtutum actio: illam scientia & studium suppeditat: hanc vero, Praeceptorum institutiones, & leges, & caetera, quae de bonis moribus tradita sunt. Et illa quidem, verum ac falsum considerat: hac vero, bonum & malum. Semper autem verum & bonum contrarijs suis anteferendum. At vero, cum animorum perturbationes, gravitate sua deorsum ferant hominem: ideo frequentius id, quod vero & bono contrarium est, accidere solet: Mulio enim citius princeps animi facultas, brute naturae potius impulsu, deprimitur. (praesertim in ijs, quorum impetus menti: quae saepe affectus ponit tanquam ministra sequitur, imperant) quam ut quod terrenum & grave est, una cum mente in aliam subleventur. Propterea iuuenilis aetas, ut plurimum in supra dicta peccat: vel socordia quadam, vel voluptatum illecebris: cum quodam impetu & ardore a recta via deflectens. Plerosq; enim homines, in primis vero iam

Licet parā prestare ualeamus.

Egregiē nos ad studia excitas

Collatione lucis & sapientiae.

Ergo uerus Graecus es

Iliad. i.

Contemplatio & actio necessaria.

Vtro big; malis affectibus uincunt.

Quibus iuuenis iacebat

E. Γ. Δ. της Κ. Τ. Π. ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2008

κατὰ τὰς θύλας, τὰ λυγρὰ ἔχοντα φερόμενοι, κατὰ κνήσιν τὰ τῆς ἀρετῆς διακονοῦν. Οὐ γὰρ τῶν μακρῶν, καὶ τῶν ὀρθίων, καὶ τῶν τραχιῶν, ὁ δὲ οἱ νέοι, τῶν δὲ τῶν ἀρετῶν: καὶ τὸ ἐφικεῖν τῆς κερυφῆς αὐτῆς, τὸ νουμειάλων, καὶ ἰδρῶν πολλῶν, εἶναι: ἀπικρῶν ἀλινδρῶσι, ἀλλὰ χόσε φερόμενοι: εἰς τὴν ἀργίαν, καὶ τῶν τρυφῶν, ὡς ἀγαθῶν ἔχοντων, ἀποβλέποντες: δὲ ἄς ἔ μόνου ἀπορῆς πρὸς τὸν βίον, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὴν σοφίαν καὶ ἡθικὴν ἡμῶν, γίγνεται. Γόσπερ οἱ γὰρ τῆς ἐγγεγοητῶν δειλατῆ τινι ἠδύτη αὐτῆς: καὶ ἄπαξ ἀφελῶσαι τῶν καλῶν ἡθικῶν δειλατῶν: ἔραδίας ἐς τὴν τῆς ἀρετῆς ὁδὸν ἐπ' ἀνέρχονται. Διερρηκότες γὰρ ὑπὸ τρυφῆς, κατὰ πρὸς τὴν ὑπόστασιν τῶν ἀγγείων, σὺν ἔχουσι: εἰ δὲ ἀδέξαντ' αὐτὰ τῶν διδασκάλων εἰρημνία. Ὡς, ἔπειτα καὶ ἐγγεγοητῶν, ἡ σοφίαν, ἡ ἡθικὴν ἡμῶν, ἡ ἀλήθειαν: ἐξέπεσαν δειλατῶν, καὶ διερρῶσε. Ταύτας τὰς συμφορὰς, οἱ νεώτεροι, κατὰ τὴν πρῶτὴν δειλατῶν ἔδιδανται: δὲ ἰοπὶ γυμνῶν πρὸς τὸ κακόν, αὐτὸ ἐφ' ἑαυτῶν κατὰ τὴν ἰδίαν φύσιν φαινόμενοι. Ἡ γὰρ αὐτῶν ἀπρακτοῦ ἑῶν, μηδὲν προσκεχερωσμένον καλῶν: τῶν πρὸς ἡθικῶν αὐτῶν ἐφελκομνίαν τὸν ἀπατῶμενον. Νυνὶ δὲ, σύμμικτός πῶς ἐστὶν ἡ τῶν κακῶν φύσις: ἐν μὲν τῶν βάρβάρων τὸν ὀλεθρῶν, οἷον πῶς ἀκίδια, ἐγκεκρυμμένον ἔχουσι: ἐν δὲ τῇ κατὰ τὸ φαινόμενον ἀπάτη, καὶ λῆτινα φαντασίαν πρὸς δεικνύουσα. Τῶν νεωτέρων ἔμ, παρὰ τὴν δειλατῶν, καὶ πλείων ἡθικῶν γεμόντων: αἱ ψυχὰ αὐτῶν πρὸς δειλατῶν, μάλιστ' ἐδεικνύονται, ἡθικῶν καλῶν ἡθικῶν δειλατῶν, καὶ σεμνῶν πρὸς ἔξουσι. Ἀμφότερα δὲ ταῦτα, ἐκ τῆς σέφωπῆς ἡθικῶν σα πρὸς δειλατῶν ἐστὶ κατὰ τὴν οἴαν καὶ ἐκ τῶν πρὸς δειλατῶν δειλατῶν ἡμῶν πρὸς τὸν ἀκίδια, ἡθικῶν τινὰ μόνου φαντασίαν αὐτῶν, ἐκ τῶν πρὸς χρόνον ἐλάβουσι. Νυνὶ δὲ, τῶν σῶν ἀκροῦμενοι λόγων, ἐπ' ὀνοίαν πρὸς σοφῶς πρὸς ἡμᾶς γνομῶν (καὶ τὸν γὰρ πρὸς ὅτι πρὸς ὀνοίαν ἀγαθόν, τὸ ἀηδεις ἀπατῶμεθα) τοῖς τῶν ἡθικῶν πρὸς πρὸς τῶν ἡμῶν, ἐπ' ὀφελείαν μάλιστ' ἐχόμενοι τυχαίως. Ἐστὶ γὰρ, ὅτι καὶ ἔξουσι, ἔπειτα πρὸς τὸ λέγειν ἀλατῶν, ἡθικῶν ἀπέπρῶσε: καὶ τὰ εἰρημνία αὐτῶν, καθυπερομῶν ἀκροῦται τὰς καρδίας ἡθικῶν: ἡ πρὸς δειλατῶν πρὸς τὰ αὐτὰ παρὰ τοῖς αὐτοῖς δειλατῶν ἔχουσι.

uenes, propterea quod affectibus uiuunt, ea, quae molestiam aliquam creare solent, fugientes, uirtutis studium colere piger. Longam. & arduam, et asperam, quae ad uirtutem ducit uiam cernentes: & ut quis ad culmen eius ascendat, laboris & sudoris plenum esse cogitantes: recta recurrunt, alioque feruntur: oculos uel ad pigrisiam, uel ad male suadas voluptates, tanquam ad bonum aliquod, referentes: quae non modo terram, ad uiam bene beateque uiuendam necessarium: sed sapientia quoque, & scientia, egestate procreare solent. Nam semel fallaci uoluptatis dulcedine degustata: honestarumque disciplinarum iugo excusso: haud facile ad uirtutis sapientiaeque uiam redeunt. Luxuriam. & uoluptate diffluentes: rimarumque, quasi pleni (id quod puerilis, aut ueterilis, uasis accidere solet: quae hac, atque illac, perfluunt) non amplius facultatem habent: quam salutaria magistrorum dicta recipiant. Quo fit, ut, si quando quis in illos, uel sapientiam, uel scientiam, uel ueritatem, infundat: illic effluat, atque diffluat. Has calamitates non possunt primo statim intuitu perspicere adolescenter: propterea quod malum non nudum, quale sua est natura, tale eis appareat. Alioquin nulla profecto ipsius in homine permouendo esset efficacia: nisi quidam ei color boni illius, cupiditate sui in fraudem illectis fucum faceret. Nunc autem commistam ibi quodammodo boni malique naturam uidemus: cuius in fundo perniciet, ueluti speculum quoddam, lateat: cum exterior eius forma, speciem quandam boni praeseferat. Cum igitur turbulentissima & incitatisissima sint adolescentum ingenia: infinisque prope modum uoluptatibus scateant: animi eorum, cum honestarum disciplinarum, tum optimarum etiam actionum, studio, & institutione diligenti, opus habet. Virumque autem hoc, ex eruditissima D. tuae Epistola intelligere, cuiuslibet in promptu est: qualia sane etiam antea ex doctissimis Praeceptoribus audientes, qualemcunque tantum eorum ceptimus imaginationem. Nunc autem tua oratione percepta, beneuolentissimo animo sapienter ad nos habita) nouo. n. quodam beneficio a te affecti, re insolita grato animo (suscepimus) maiore nunc ex his, quam fideliter antea praecipit nobis tradiderat, fructum & utilitatem cepimus. Fieri. n. interdum potest: ut exterior aliquis, semel tantum ad dicendum in populo surgens, cuius dictio sua fine assequatur: altius uerba eius animos Auditorum subeat: quam alius alicui quod prope ad apud eosdem eadem inculcans, uerseur.

Propter difficultatem uirtutis, & uoluptatis facilitatem

Malum, n. specie boni decipit.

Quae a praceptoribus nostris etiam tradita, tu magis nobis infigit.

Τοι

Qua

Τοιγαρὲν, ἢ ἡμετέρας ἀκαδημίας, καὶ ὁ τῶν φι-
λειληνῶν χορὸς ἅπας; μεγίστη σοὶ χάρις ὀ-
φείλει τῷ ὑπὲρ ἡμῶν τῆς πεπερασμένης ἀγα-
θῆς: τὸν νῦν παροξύνων, τοῖς τῷ γενέσθαι πρὸς
τὰς φιλικαῖς, μᾶλλον δ' εἰπέων, πατρικαῖς, πα-
ραίνεσις τῆς κηδεμονίας σε: ὅπως τὴν σοφί-
αν, καὶ τὸ φῶς, μᾶλλον, ἢ πρὸς τὴν σκοτῆ; καὶ τὴν
ἄγνοιαν, τῆλικῶν κακῶν αἰτίαν, ἀπερῆ σε λο-
γιότης νενεχόντως ἐσαφηνίσεν, ἔληται. Καὶ
ταῦτα μὲν εἶπεν; ταῦτα.

Δεύτερον δ', πρὸς δυσυχίας τῆς ἐλλείπου (κα-
τὰ τὴν φιλανθρωπίας σε ἐνδιεθετοῦ καὶ ἐγ-
κάρδιον πᾶσι θεῷ) κοινὰς ἡμῖν λογιζόμενοι πως
(ἔδ' αὐμῶς γὰρ ἐστ' ἀπανθρωπίας ἀφικό-
μεθα: ὥστε μὴ τοῖς, παλαιπώροις συμπαιθεῖν.
Ἀμφοτέρω γὰρ ταῦτα, τῆς ψυχῆς ἡμῶν ἐνέ-
βλασσε: τὸ, τῆς ἀτυχίας τῶν ἄλλων λυπεῖ-
σθαι; καὶ τὸ πάλιν αὐτῶν, τῆς αὐτῶν δυσυχίας συγ-
χαίρειν) ἐκ καρδίας ὁποδ' ὑρόμεθα: θρηνηντές
τὴν θειοτάτην ἐκείνου γλώττην (τὴν ἀπάσης
λογιότητ' ἔχει, καὶ εἰνότητ' ἔχει; καὶ ὅλων τῶν ἀρε-
τῶν συμπαισῶν, φύλακα) καὶ τὴν τῶν πάλαι
ἐλλείπου πειπύτου παιδείαν, ἔτι καὶ ἐν τῶν νῦν
αὐτῶν διεφθάρθαι: ὥστε σχεδὸν ἐδ' εἶνα τῶν
τῶν ἐλλάδα; πατριδ' ἔχοντων; ἐφ' ἡμῶν χρεῖ-
σθαι (εἰ ἀληθῶς ἡκίσαμεν) πᾶσι ὀλίγων. Ὡς
σύ γε, διδασκάλω τε κύριε: μὴ τῆς αἰδέσθω-
τάτης κυρίας Ἰωάννης, τῆς πατρὸς σε, τῆς ἀξιω-
τάτης πατριάρχικῆς ῥήτορ' (ὡς ἐκ τῆς ἡμετέ-
ρας διδασκάλω σιωπήκαμεν) οὐς ὁ θεὸς ἰου-
μασῶς ἐπιθετήρη; καὶ θεοθεσίη γὰρ ἵπτι πᾶ-
σι θεόνους; ἐν ὑμῶν καὶ διδασμονία ζῶντας.
Ἐπειδ' ἐκείνα εὐγένετο: διαχημόνως φέρω-
μεν. Καὶ; ὑμῶν μὲν ἔργον, τῶ παρόντι ἐργεῖν,
καὶ τὸ μέλλον ἐς τὸν ἀληθινὸν θεὸν ἀναρτῶ-
σθαι: ἡμῶν δ' ἐ, χάρις ἀδελφειπιοῦ ἔχειν τῶ
θεῷ τῆς χρηστότητ' ἔχει; καὶ φιλανίας: ἵνα μὴ πο-
τὲ ὁμοίως ἡμῖν τὰ πράγματα μεταβάλλῃ τοῖς
ὑμετέροις: καὶ ἀχαρῆς τῆς θεῖας δωρημάτων
ἐξώμεθα. Ὁ γὰρ θεὸς, πάσης ἀγαθότητ' ἔχει;
καὶ ἐλεημοσιῶν πηγὴ ὤν, καὶ βαθύρρις ὡκεα-
νός τις; καὶ ἡμῖν, τοῖς κυσὶ, τῶν ὑπερσχιῶν ψι-
χιῶν μετέδωκε: καὶ τὸ τῆς ἰσραὴ διαγγελίης
φῶς, λαμπρότατον ἀνῆψεν; καὶ διδασκάλως,
θεῖα ξυώσεσι καὶ ἀρετῆ κενόσημίας; ἐδω-
ρήσασθαι; καὶ τὴν τῶν παλαιῶν ῥωμαίων; καὶ
τὴν τῶν ὀυγενεσάτων ἐλλείπου, φωνῶν καὶ βί-
βλων, εἰρῶν τε, τῆς ἐκκλησίας καὶ φροντισ-
ρίοις προσήκασαν, παρέχε; καὶ τῶν εἰρημῶν προ-
σάτας; καὶ θεργάτας πρὸς σε, καὶ (ἡμῶν δ' ὀκειν)
θεῖας; καὶ βασιλικῶς μεγαλοπρεπῶς τε πρὸς
ἐστὶ φιλοσοφῶντας ἔχοντας (ὡς καὶ ἡ σοφία
σε;

Quapropter maximam D. tua, tam bene de
nobis merita, cum Academia nostra, tum uni-
uersus Græcarum literarum studiosus cæsus,
gratiam debet: operam daturus, ut talem se er-
gab benignas, aut paternas potius, admonitio-
nes tuas, præstet: ut sapientiam & lumen il-
lud, de quo præclare excellentia tua differuit;
quàm tenebras & ignorantiam, tantorum ma-
lorum, quæ dixisti, originem; pluris faciat, ma-
gisq; retineat. Ac de his quidem, huc
vsque.

Quod verò ad miseras istas Græcorum at-
tinet: quas D. tua ex intimo cordis affectu, se-
mel atq; iterùm repetit: communes eas nobis
quodammodo iudicantes (nequaquam enim
adeò omnem humanitatem: ut cum ærumno-
sis dolere non possimus. Natura enim nobis u-
trinq; tributum est: & aliorum infortunijs cõ-
tristari: & rursum eorum felicitati gratulari)
ex animo deploramus: tristantes, diuinam il-
lam linguam (omnis eloquentie, ingeniorum
acuminis, omnium deniq; virtutum, custo-
dem) celeberrimãq; veterum Græcorum erudi-
tionem; adeò nunc istic corruptam esse: ut ferè
nemo eorum, qui hodie Graciam incolunt (se-
modo verà sunt, ad nos quæ rumor pertulit)
illã utatur, præter paucos. Quorum in nume-
ro, præstantissime Domine, tu es: unã cum re-
uerendo D. Ioanne, patre tuo, Patriarchico O-
ratore clarissimo (ut ex Præceptore nostro ac-
cepimus) quos Deus mirando modo etiam nũ
conseruauit atque adeò diutissimè quoq; posthac
incolumes & felices conseruet. Quando autè
ista ita acciderunt: æquo animo feramus: Ac
uestrum quidem erit, quòd adest, boni consu-
lere: quòdq; futurum est, Deo committere: no-
stram autem, immortales Deo gratias agere,
pro immensa eius bonitate, & benigno erga
homines affectu: ne quando etiam nostræ res,
ut uestra, mutentur: si ingratos aduersus Dei
beneficia nos præbuerimus. Deus enim, omnis
bonitatis & misericordie fons, oceanusq; inex-
haustus, etiam nobis, indignis canibus, de sa-
cro sanctis micis suis impertiuit: Euangelij lu-
cem clarissimam accendit: Doctores, diuina in-
telligentia & virtute conspicuos, donauit: La-
tina & Græca lingue pulcherrime facultatem
ac libròs, pacemq; Ecclesiæ & scholis exopta-
tam, exhibuit: Præsides deniq; horũ, quæ nũc
diximus: & fideles diuinosq; (ut nobis quidè
videntur) curatores: Regesq; & magnificè er-
ga studia, studiorũq; scõlatores; affectos (quo-

Ergo gra-
tias agi-
mus, & lu-
cem sapien-
tiarũ; con-
sectabimur

Dolemus
uicem ue-
stram.

Linguam
pura apud
paucos esse

Inter quos
tu & pater
tuus.

Ideo nos
debemus
in Germa-
nia grati er-
ga Deum
pro nostris
bonis esse.

Euangelio
& studiis.

Pace, & p-
ceptoribus

E. Γ. Δ. της Κ. τ. Π.
IOANNINA 2008

σας, μάλα βουβῶς κ' επιπαθῶς ἄξια ἐγκώ-
 μια ἔθηκε) τοῦ τι ἀγιώτατου ῥωμαίων βασι-
 λεα, καὶ τοῦ Ἰππικανέστατου ἀρχηγῶν ἡμῶν (ἄ-
 ληθινὸν τῆς πατρὸς πατέρα: τὴν ἡμῶν χά-
 ραν, ἡγεμονικῶς κ' ἐλευθερίως διοικῶντα) ἔχα-
 εἶσατο. Ἀσκήται ἢ παιδεία παρ' ἡμῶν, ἐν συλ-
 λόγοις, ἐν διαλέξεσι, ἐν ῥητορείαις, ἐν γρα-
 φαῖς: κ' αἰθεῖ πᾶν εἶδος μαθημάτων (καθὼς
 ἀληθῶς ἡ σοφία σας ἐδήλωσε) συελῶσι δ' ἐί-
 πειν, ἢ ἑλθὰς τὴν ἑαυτῆς γλῶσσαν κ' καρδίαν,
 εἰς τὴν Γερμανίαν μετακεκομικῆσαι πως δο-
 κεῖ. Ἐξηγῶνται ἐνταῦθε καὶ ἐδ' αὐτῶς Ἰππικῶν
 ἰδίους φιλοτιμίαι: ἀλλὰ τὰς θείας βουρ-
 σίας σιωπᾶν, ὅτι δὲ βεῖς ἡγεμεναί) πῶς τὰ
 τῶν ἐλλήνων μαθημάτων, σὺν τῶν καὶ ἀλλοίς,
 ὁ καθηγητῆς ἡμῶν (ὅμ τῆς φιλοπονίας χάρις,
 ὡς καὶ σὺ λοιπὸς, ἐκ ψυχῆς ἀγαπᾶμεν)
 ἀεὶ τὸ ἐλλειπὸν ὑγιῶς διὰ φυλάττειν. Ὁ μὲν
 γυμνάζει ἡμᾶς τὰς διωάμεσι τ' λόγων: πρε-
 ράφω τὰς καλῆς τ' ποικίλων θέσεων καὶ
 ὑποθέσεων: ἡμῶν ἢ (εἰ κ' ἐπῶσι, ἴση δ' οὖν)
 ὁ μὲν, εἰς τὴν ἑλθὰς ἀμεταβάλλει γλῶσσαν: ὁ
 ἢ, εἰς τὴν ῥωμαίαν (ἀμφοτέραι γὰρ αὐταί, σὺν
 ζυγμῆσαι) ὁ δ' ἐπὶ τὴν ἐποποιίαν καὶ μετρίκην
 τῆς ἐλλείδ' ὅ, ὁ ἢ τὴν λατινὴν ὅ, ἐπὶ
 γὰρ. Καὶ, ὁ μὲν τὸν λόγον ἐνθυμήμασι κ' ἐξερ-
 σίας Ἰππικῶν κατὰ ποικίλαι πειρῶν: ὁ
 ἢ τ' περὶ βουρσῶν, κ' κατὰ μόνον, καθάρει ὀργῆ
 μὲν ὄντα, φιλεῖ. Πρότιθεται δ' ἡμῶν πρεβλη-
 ματα παρ' Ἰππικῶν, καὶ διδ' ἀκκῶν. Ἄλλοτε
 μὲν, τ' ἀληθινὸν ἡμῶν θεῶν, αὐθ' ὦν εὔ κ' φιλαν-
 θρώπως ἐπίησεν, ὑμνῶμεν: ἄλλοτε δ' ἐ, σὺν θε-
 ῶν τῆς φιλοσοφίας φροντιστῶν ἐπαινεῖμεν: ἐνί-
 οτε, σὺν τῶν τὰς ἀρετῶν καὶ μελέτης διδ' αὐ-
 ψαντας σμνύνομεν: πάλιν δ' ἐ, ἀρετῶν: καὶ
 ἀλλὰ φιλοσοφικῶν, διλογῶμεν: πρὸς μὲν τὰ
 καλὰ καὶ συμφέροντα πρετρέπομεν: τῶν δ' ἐ
 κακῶν καὶ αἰσχρῶν ἀποτρέπομεν. Καὶ ὅλως,
 ἄλλοτε πρὸς τὸ ἄλλο, ὡφελιμοῦ μὲν καὶ σωτή-
 ρου ἡμῶν, ἐπαινετὸν δ' ἐ τοῖς ἀφημιζομένοις,
 διαρροῦν δ' ἐ τῶν θεῶν, φθεγγόμενοι διδ' αὐ-
 βομέν. Ταῦτα ἐν μὲν τῶν παρεληλυθότων χρό-
 νῶ, κατὰ τὸ δῶνα τῶν ἑαυτοῖς ποιῆσαι δοκού-
 μεν: νυνὶ δ' ἐ, πολὺ σπ' ἀειότερον, αὐθ' εὐδ' ἐ-
 λη, νηθ' ἐτῶν ὅ, σ' ἢ, ἀνδρὸς σοφῶν, ὄνοικῶς
 καὶ φιλοτίχως, ποιῶμεν: πολλὴν τὴν Ἰππικῶν
 μέλ' ἄν ποιῶμεν, τὴν τι ῥαθυμίαν καὶ φιλη-
 δονίαν (ἰλιάδ' ἀ κακῶν ἐφελκομένῶν: καὶ
 τὴν ὑγίαιαν, καὶ τὴν ἀδ' οξίαν, καὶ τὴν σοφί-
 αν, ἀνηκέως βλάτωρσων) ὅτι πῶρρωτῶ τῶ
 φθ' γειν: καὶ, ἐπ' ἄ τ' ἐδ' οὐτ' ὅ, ὡλιγωρήσα-
 μέν: εἰς τὸν ἐπ' αὐτῶν χρόνον, τὰ κατ' ῥαθυμῆ-
 μῆσαι,

rum tua quoque D. valde piè & cum intimo
 animi affectu, dignas laudes attulit) sacratis-
 simum nempe Romanum Imperatorem, & il-
 lustrissimum Principem nostrum (verum pa-
 tria patrem: Regionis huius, cum dignitate &
 gloria administratorem) concessit: Exercetur
 autem eruditionis institutio apud nos, in con-
 gressibus, in disputationibus, in declamationi-
 bus & varijs scriptiōibus: floretq; omne ge-
 nus doctrinarum (sicuti verè à te significatum
 est) ac, ut summam dicamus, Græcia, & lin-
 guam suam, & cor, quodammodo in Germa-
 niam transtulisti: videtur. Nobis hic (nec puta-
 tu, nos arroganter de rebus nostris sentire: sed
 beneficia diuinitus accepta tacere, ab ipsa pro-
 hiberi pietate) Græcæ literaturæ præcepta, &
 auctores Græcos, ac quædam alia, fideliter præ-
 ceptor noster (quem diligentia suæ causâ ut
 & ceteros Doctores nostros, ex animo diligi-
 mus) explicat & illustrat: semper Græcæ il-
 lam elegantiam, sartam teclam conseruans.
 Ipse quidem dicendo nos pulcherrimis mate-
 rijs (generalib. et specialibus) præscriptis, exer-
 cet: ex nobis verò (licet non omnib. sit eadem
 ingenij bonitas) alius in Græcâ linguam, alius
 in Latinam (ambæ enim hæ, uno quasi nexu
 inter se copulatae sunt) transfert: alius animû
 ad carmen Græcum scribendum, alius ad La-
 tinum, adijcit. Alius item orationem suam,
 figuris & amplificationibus eleganter frequen-
 tare & exornare conatur: alius humi manen-
 tem, purum tamen & proprium, amat sty-
 lum. Argumenta autem dicendi proponun-
 tur erudita. Interdum enim verum Deum,
 pro beneficijs in nos paternè collatis, gratitu-
 dinis ergò celebramus: nonnunquam præcla-
 rissimos Philosophæ Antistites laudamus: a-
 liquando artium & scientiarum studiosos ipsi
 nos cohortantes, tractamus: non raro virtu-
 tes, aliâq; ex Philosophia petita, præconijs fe-
 ritimus: ad honesta & uilia adhortamur: à
 vitijs & noxijs dehortamur. Breuiter, ali-
 ud alio tempore, utile & salutare nobis: lau-
 dabile illis, qui laudantur: Deo autem acce-
 ptum, scribendo & dicendo versamus. At-
 que hæc quidem hæctenus, pro virili à nobis
 factitata arbitramur: nunc autem, multò
 studiosius, volente Deo, te tanto viro, tam se-
 dulo et dextrè cohortante, faciemus magnam
 adhibentes diligentiam, ut socordiam, & vo-
 luptati blanditijs (quæ illadē malorū secū af-
 ferre solent: sanitatēq; bonā famā, & sapiētīā
 extre-

Cæsare, & Principib.

Exercitati- ones Ty- bing. Scho- læ.

Græca & Rhetoricæ studia.

Posthac, tuo moni- tu, diligen- tiores erig- mus.

μεία, απ' αδ' ἴσπι πονωτέρα ἀναλίψεσθαι: καὶ
τινὶ ἐναρμόνιου ἐκένω χορείαν, Διαπαστὸς,
σωθ' εὐ βεβαίως Διαφυλάττειν: ἥτις ἐστὶ
(καθ' ἅπερ ἡ λογίτης σε φιλοφρόνως καὶ
σφωὶς ἐπέσταλκον) ὅπως ἕκαστος τὸ εἶμαυτοῦ
πρῶτον ἐθέλη. Ομοῦ ἀήτητ' καὶ εὐσε-
βέσται Καίσαρ, καὶ ὁ λαμπρότατος καὶ θεο-
φιλέστατος ἡγεμῶν ἡμῶν, τῶν χορῶν τῶνδε, Ἐκα-
λῆ καὶ Δρυθμῶν, ἐξάρχοντες: καὶ εἰρηνικῶς ἡ-
μῶν (ἐδ' ἐν γὰρ ταῖς μάσασιν, καὶ πολέμοις) ἐπα-
μύνοντες. Ο δ' ἐκαθηγητὴς ἡμῶν (ὡς καὶ οἱ λοι-
ποὶ διδασκαλοὶ) ὀρθῶς τῶν διδασκῶν εἰς ῥυθ-
μὸν ἀρχέμενος ἡμῶν, καὶ χορείας πρὸ πάντων
τῶν μαθητῶν ἐπομνηστικῶς κατὰ δύναμιν, ὑμ-
νας καὶ ἐμμελεῖς ὡδ' αἶς, εἰς τὸ δόξαν θεῶν (τῶν
πρωτίως τῆς χορείας ἐξάρχων) καὶ ἐπιμῶν
καὶ ἐπαμῶν, τῶν κρατῶντων, τῶν διδασκόν-
των, καὶ τῶν καλλίστων παρ' ἡμῶν, αὐτῶν ὄντων.

Ὁ λοιπὸν σὺ, τίμει κύριε, πᾶσι τῶν διδασκῶν
λαμῶν Κρησῶν ποσαῦτα ἐπαινετῶν ἡμῶν, ἐ-
πισημῶς μεμ χαίρομεν, αὐτῶν καὶ αὐτοῖσι ἐνδο-
κιμῶν: καλῶς δ' αὐτοῖσιν ἀμειν, ὡς μετριοφρο-
σύνης ἔχει. Ἐπι, ὅτι σὺ μεγάλως παρ' ἡμῶν ἀν-
τιμαρξῶσαι: Φιλικῶν παύ, καὶ ἐν Διαφθε-
ρῶν εὐνοίαν ὡς ἡμῶν, καὶ τῶν μαθητῶν ἴσπι
δ' ἀμειν, ἐν δ' εἰκνυσαι: καὶ μάλα ἡδ' ὑπὸ τῶν
ἡμῶν, καὶ πολλῶν μᾶλλον τῶν καθηγητῶν, αὐτῶν
Νῦν δ' ἐ, τὸ τῆς ὁδ' ἡμῶν καὶ δυσχερῆς δ' ἐ-
διάμειν: καὶ μὴ, πᾶσι αὐτοῖσι μεγάλως καὶ λαμ-
πρῶν, τῶν ἡμετέρων προσημῶν ἀν. Ὡφελος
μὲν ἡμῶν εὐδ' ἐπὶ γίνεσθαι, καὶ ἐπὶ βραχὺ: ἡ
γὰρ, χρῆσις ἀγαπῆται μεσῖται, τὸ ἡμέτερον σῶμα
γίνεσθαι, οἷον πλεονῶν, ἡ νόημα: τὸ τ' ὑλῆς δ' ὑσβά-
σκωτον, καὶ ἐπ' ὀλίγας ὥρας ἀπεκδ' ὑσάμεινον.
Ταχὺ αὐτῶν ἀκαρεῖ σοὶ παραγνοίμεσθαι: τ' σο-
φίας καὶ δ' γλωττίας σε ἀπλάουσιντες. Κωλυό-
μενοι ἡμῶν τῶν σῶματι τῶν γυμνῶν ἀεί σοὶ πη-
σιάσμεν: ὅπερ ἡ σὴ Φιλανθρωπία, φθάσασα
ἡμῶν ὑπὸ ἐσθ' ποιῆσαι) διηνεκῶς σε ἀντιφι-
λῶντες, καὶ αἰδῶμενοι.

Τοιγαρῶν, ἀνθ' ὧν συμβαλλῶν, ὡ σοφώτα-
τε καὶ φιλοφρονέσασθαι τῶν γυμνῶν τε, τῶν τε ἴσπι
σημῶν, καὶ τῆς σοφίας, ἔχεσθαι: καὶ τῶν τῆς ἀρε-
τῆς πρῶτον ἰ. τινὶ ἀργίαν, καὶ τῶν φαύλων
τῶν ἡδ' ὄντων, φθάνοντας: καὶ, ἀνθ' ὧν καὶ τοῦ
τερόπου, ὅπως αὐτῶν ἀσπιδ' ἀζομῶν τὴν χοίμεν,
ὑποτίθεσαι χρῆσθαι δ' ἡλαδ' ἡ τῆ βασιλικῆ καὶ
καίρικῆ κηδεμονία, καὶ τῆν ἀπαιδ' ἀτῶν κα-
θηγησῶν: ἡμεῖς, πρὸ θυμῶν τῆν σὴ ὡφεινέσαι
ὑπακούοντες, ἀείμνησόν σοὶ χάρις ὁμολο-
γῶμεν. Ἐπεὶ δ' ὅσα ἀξίως τῶν λόγων (πῶς γὰρ
αὐτῶν)

illis morem gerentes, gratias agimus immortales. Cum aut dignam gratiam referre, facultatis

extremè ladūt) q̄ longissimè fugiētes, euitemus:
ac, sicubi à nobis quid nō gnauiter factum est:
in posterum diligentia maiore resarciamus: cō
cipnamq̄, illam choream, Domino volēte, per
petua constantia, integram seruemus: qua est
(quemadmodum pro excellentie doctrina tua
beneuolè scribis) ut unusquisq̄, suum faciat of
ficium.

Choream
numerosè
sequendo.

Id autem fiet: si inuictissimus & pius
Caesar, ac noster illustrissimus Deoq̄, charus
Princeps, pulchrum hunc & concinnum cho-
rum incipiunt: & pacificè (nihil enim studijs
cum bello) nos defendant: Magister autem no-
ster (ut & ceteri Doctores) rectè in numerum,
docēdo saltet: nos verò discendo, numerosè &
decorè sequamur: atq̄, hymnos carminaq̄, ad
gloriam Dei (qui est omniū primus huius cho-
reæ saltator) & in eorum, qui ad gubernacula
rerum sedent & qui docent, & tuarum pul-
cherrimarum exhortationum, laudem, inui-
cem cantemus.

Quod restat, reuerendè Domine: cū tu Pra-
ceptorem nostrum tantoperè laudes nos quidē
merito gaudemus, ipsum istic etiā bene audire:
ipsum aut̄ sat scimus, quā moderatè de se sen-
tias. Præterea, quòd te nobiscum esse optares: e
gregium certè ex animo amorem, erga nos, li-
beralesq̄ disciplinas, declaras: & pergratum
id nobis, multoq̄, magis Praeceptoris, est. Nunc
verò, via longitudinem & difficultatem, ne
obstet, metuitimus: & ne magnifica illa, & splen-
dida, quæ apud uos sunt, his nostris anteferes.
Vtinam equidem huc venires, saltem ad bre-
ue tempus: aut Christi munere, corpus nostrū,
materia difficile portatu pondus, aliquot sal-
tem horas exuens, tam leue fieret quàm est plu-
ma, aut cogitatio. In momento fortasse tempo-
ris adessemus: eruditionis & suauitatis tuæ
fructum percepturi. Verum cum hoc modo nō
liceat: animo tamen D. tuæ presentes erimus
(quod ipsa, pro huius anitate sua se facturam;
nobis prius pollicita est): assidue eam mirum a-
more prosequentes, ac reuerentes.

Vtinam in-
ter nos ui-
dere posse-
mus.

Quamobrem, cum D. tua tam bene nobis
consultum velit: & hortetur nos, ut scientijs
& sapientia semper studeamus: virtutisq̄, a-
ctiones exerceamus: inertiam verò, & malas
voluptates, fugiamus: cumq̄, modum etiam,
quo id assequi valeamus, subijciat: ut nimirū
utamur Caesaris, Principisq̄, nostri, benigni-
tate, liberalissimāq̄, temporis occasione, Prae-
ceptorumq̄, industria: nos propiè admonitioni!

Pro opti-
ma adhor-
tatione
tua gratias
agimus.

E.Γ.Α. της Κ.Τ.Π.
IOANNINA 2008

αὐ) τὴν χάριν ἴσοι δ' ἔναι οἱ σὶ τέ εἰς μου: ἔπειτα ἔρ
τ' σωτηρίας γὰρ τ' σῆς, ἀεὶ τῆς θουοίας σὺ μνη
μονδόντες, ἐπὶ πῶποτε παυσόμεθα περισσόχό-
μοιοι τῶ χρεσῶ ἐν ἔρανοῖς πατρὶ ἡμῶν, ἐν τῶ
φιλανθρώπῳ σωτῆρι χρεσῶ: ὡ ἡ δ' ὄξα, καὶ τὸ
χερῆτος, εἰς αὐτὸ αἰῶνας τ' αἰῶνων. Ἐρρωμένως
ἐπὶ μήκιστον διαβιώης: καὶ διατελοῖς, ὡσπερ ποι
εἶς, ἡμῶν θουοῶν. Ἀπὸ τυβίγγης, τῆς β': ἀπει-
λίς, ἔπειτα τ' σωτηρίας τῶ α Φ ὅ σ.

Ἰωάννης ὁ τραχῆϊ Θ., Ναιρδιστηθ
οἱ συμμαθηταί.

ΕΙΣ ΘΕΟΔΟΣΙΟΝ ΖΥΓΟΜΑ-
λαῦ, καὶ μαρτίνου Κρουσιον.

Τῆνομα μὲν, μαρτίνε, πῶν κλυτὰ τεύχεα βύ-
τῃ ἡ θεῶ δ' ὄρα τ' ὀπὸν ἑσῶ, Φέρει. (Ζης,
Αὐλῆ μὲν ἡμῶ σ' ἀγίη λαμπρὰ πατριάρχης:
Θεοδότης δ' ἄμνεί Διὰ τυβίγγα κλέ Θ.
Ἐλδ' εἶαι, ἴσοι ἔμει Φιλίης ζυγῶν, ἴσοι ἔρωτες
Κεῖνός σ' αὐτὸ Φιλίη ἔλδ' εἴ, ὁμοῖα φραῶν.
Γάμμα ἄρα σεμνοτέρης, σιωάφρε, περὶ ἀγγελ'
ἔρωτῆς,

Τμέας: ἐκ μισθῶν ἐσὶ φίλοι Φίλ Θ.;
(ἡ ἡ μόνος, δ' ἡ δ' ὄς διὰ κινήσει, σιωήσεν
εἰς τριάδ' Θ. δεσμὸν ἡμέας ὡς πεθεῶς)
Κεῖνον ἔφης, μαρτίνε, σφῶν; σφῶν αὐθ' ὁ σὸ
εἶπεν:

ὡς δ' ἡ ἀμφοτέρω τῆθ Θ. εἶσι σφῶν.
Ζῆτον ἀραλλομένω, νῆσω ἐκίσοθευ ἀτερπῶν:
ὀλβίω ἐν βίῳ τῶ, ὀλβίω ἐν θανάτῳ:
ὁ αὐτὸς τραχῆϊ Θ.

15' ΤΩ ΣΩΦΩΤΑΤΩ, ΚΑΙ ΑΙΔΕΣΙ-
μῶ ἀνδρὶ, κυρῶ Συμεῶνι, θεῶ διακένω, δια-
γονπ ἐν τῇ Κωνσταντίνῃ μεγαλοπόλει.
Εὐπράξιμ.

Πέρυσι, τῆ φιλάτῃ ἡμῶν Ἰωάννη τῆ μέλα
νος, ἐξ Ἰταλίας ὡς ἐπανελθόντος: ἐξ αὐτῆ ε.
γνωμ πῶ τ' σῆς ἀρετῆς τε καὶ λογιότητος, τίμιε
κύριε Συμεῶν: καὶ ὡς ἔρωτι Φιλίας περὶ σὲ
θαυμάσῃ ἐξεκάλω. Εἰ ἡ τότε, ὅτε ἐν Παταβίῳ
ἐπιήτε, σὲ ἡ δ' εἶμι: καὶ, ὅτι ἔτῳς ἀραλλοῦς αἰηρῶν;
ἀσμένως ἀμείς Γερμανίαν ἦλθες: ἔγραψα αὐ
περὶ σὲ, ὅτι ἔγωγ' ἐφ' ἐξάμηνον, ἡ πλείον, ἐν
τῶ ἡμῶ ἐν τυβίγγῃ οἴκῳ, τὰναγκαστὰ σοι
περὶ Διὰ γὰρ ἐχορήγησαι αὐ (μαθησομένοσ
ἐκ τῆς σῆς ὀκτῆς σιωασίας, τὴν σήμερον μι-
ξοβάρβαρον Γραικῶ γλῶσσῳ, ὅτι μάλ-
λον) κἀναμφιβόλοισ ἐν τεύθευ ἀλλῶ, καὶ βελ-
πίω, περὶ νοιάσ ὁ θεὸς ἐπεισήσῃτ' αὐ. Ἀλλὰ νῦν
πάλιν ἐν τῇ Κωνσταντίνῃ ὡν, ἐκακῶς διάγεις,
ὡς

neutiquam sit nostra: saltem pro D. tua incolu-
mitate & salute, semper benevolentia tua me-
mores, nunquam cessabimus Deum verum, pa-
trem Domini nostri Iesu Christi, Salvatoris no-
stri unici, invocare: cui gloria & potentia, in
secula seculorum. Vale, & quam diutissime vi-
ve: & nobis favere, sicut coepisti, perge. Tybinga,
12. die Aprilis, anno 1576.

Ioannes Trachaus, Narensis: & con-
discipulorum cœtus.

AD THEODOSIUM ZYGOMALAM
& Martinum Crusium.

Gracis es, Crusi, notus Byzantidis urbis:
Theodosii nomen Teuiona rura ferunt:
Te sancti sedes Patriarchæ diligit alta:
Theodosii celebrat clara Tybinga decus.
Exoptas aequale iugum constantis amoris?
ille vicissim in te fertur amore pari.
Litera quando fuit vos inter mutua missa:
Musa ambos dulci iunxit amicitia.
(Tunc Monas. ad Dyadem se movit: mox fluit
adiungit iuvenes nos stabili Triade.) (ultra:
illum tu dicis doctum? Te dicit & ille.
Doctrina est cultum pedus utriq. satis.
Vivite letantes, sine morbis & sine curis:
felices vita, morteq. perpetuo.)

Idem Trachaus.

DOCTISSIMO ET REVERENDO XVI.
uירו D. Symeoni Dei ministro, in ma-
gna Constantini urbe
degenti.

Superiore proximo anno, charissimo nostro
Ioanni Suartzio, ex Italia huc reverso: cogno-
ui ex eo de virtute et eruditione tua, honorã de
D. Symeon: ac confessim amore amicitie tua
exarsi. Quod si tunc, quando adhuc Patavi e-
ras, te scivissem: & quod ita uir bonus esses:
ac libenter in Germaniam venisses: profecto
ad te scripissim, me tibi aliquandiu domi mea
necessaria ad uiuendum suppeditaturum fu-
isse (nimirum, ut ex tua optata familiaritate,
hodiernam Barbarogrecam linguam; magis
addidicissem) unde haud dubie Deus aliter,
ac melius, rationibus tuis prospicere fuisset:
Verum nunc Constantinopoli rursus es: ubi
tibi satis commodam viuendi rationem esse
spero:

Cupidus
iulium.

ὡς ἐλπίζω. ἰσθι ἦ, ὅτι ὁ κύριος μελας, δ' ὅ πα-
 ρθ' οὐκ ἔπιτολας κομισάμενος, ἀποκρινέται·
 πὶ ὑποσῆ αἰτηθέντα, εἰς δ' ὑάμιρ ποιῶν. νῦν
 μετὰ γὰρ νεότατον ὄντα, πῶς τὴν οἰκονομίαν πε-
 ρεπασμένους ἔχει. Ἀμφω ἦ, εἰς τὰ μάλιστα φί-
 λοι ἀλλήλους ἐσμὲν ἵ ἄτε αὐτῶ, ἕτε νεώτερον
 ἔμει μὲχρι τῆς ἐνταυθ' οἰ κατηρητῆ εἰς εκα-
 τέραν τὴν γλῶσσαν χρησιμοποιεῖται. Ἐπει δ' ἐσὺ
 ποσῆτον ἀγαπᾷς αὐτὸν· ἐτέρησθα τῆς σὺ ἔπι-
 στέλιου ἐγὼ γράψαι· ὁμολογοῦ φίλου ἀπο-
 τεύθαι ἐσθῆται, ὡς ἐλπίζω, ἔτω καὶ παύσασθαι
 ρεκαλῶ. Φίλ ὄντα ἑλλενώμενος, ἐγὼ γε, τὰ μά-
 λιστα ἰ καὶ ἀγαθῶν τῆς κλεινῆς ἑλλενικῆς γένεως
 αἰδῶν ὄνοιαν ἔπιτασάσθαι, σὺ δ' εἰμὲν τὴ εἰς
 δ' ὑάμιρ τῆ Γερμανία τὴν ἑλλάδα, γλιχόμε-
 νος· αὐτὸ καὶ τὴν παλαιὰν ὡς ἐφωνώ, κατὰ
 τὸ ὀλιγοδ' ὑάμιρ μὲν δ' ἰσθῶν· καὶ τῆς σημε-
 ρινης δ' ἐπὶ τῆς ἐκβαρβαρωθείσης, ἐπεθ' ὄμνησαι
 ἐν ἡ ἐστὶν, ἢ ἡ δ' ἡ νεῶν περὶ εὐψα. Ἀλλ' ἐσὺ ἔχω
 λεξικόν τι αὐτῆς· ὁ μὲν ἐ μετρίως αἰσῶ. Εἰ δ' ἐ
 σοι σ' μικρὸν ὀλιγῆς· δ' ἐσθῆ σ' τὰ ἔπιτασά-
 μα, ἀποσπῶ, τῆ κοινῆ καὶ δημοτικῆ τῆς τῆ
 Φοινῆ, μόνον κατὰ λέξιν ἐρμηνεύειν, καὶ οἱ
 τὴν ἐρμηνείαν πέμπειν· ναὶ μὲν, καὶ ἀλλό τι
 ἐν τῆ δ' ἐ τῆ Διαλέκτῳ, ὅπερ αὐτὸ ἀλλοίως δοπορρί-
 ψείας, δοποσῆ ἑλλενικῆ ἐν τεύθαι γέν τὴ περὶ
 μάθω. Ἀλλ', εἰ τις πόντα τῶν πρῶτων περ-
 σεσι· ἢ βαρῆς ἔπιτασῆσθαι, ἀλλὰ φείσασθαι.
 Ἡ δ' ἔως δ' ἐπὶ εἰδ' εἰμὲν αἰ· ποῖα νῦν Διαλέκτῳ
 πῶς θεοσάλονικῆ, καὶ ἐν Ἀθήναις, γρῶνται·
 καὶ ποῖον πῶσόν τι ἐπὶ τὸ Ἀθηναίων αἴσῳ, καὶ τὰ ἑ-
 λα αὐτῶν. (κατὰ τῶν τῶν ἑσθῆ ἀληθῆ τῶν δ' ἐ
 ἡμῶν, αὐτῶν περὶ γράψασθαι) ὄντα τυγχά-
 νει· καὶ πῶς τῆς ἑλλάδος ὄντα, ἐπὶ ἡκίστῃ ἢ πάλαι
 γλῶσσαι ἐκβαρβαρωμένη. Ἀλλὰ πῶς τῆ δ' ἐ
 οντα ὄντα ἐσθῆ τὴν λογιότητα. Ἄσθῆ ζετα
 σθ τὴν αὐτῆσθῆ ὁ καλὸς ἡμῶν Μελας· εἰ-
 σαῦθῆ τὰ δ' ὄντα περὶ σὲ ποιήσωμ. Πάλυ σὲ
 ὁ ἀγαπητὸς μὲν Γερλάχι ὄντα· Φιλῆ· καὶ μεμνη-
 τῆ σθ, ἐν οἷς μοι ἔπιτασῆσθαι, ἐπὶ ἀσθῆ παύσασθαι.
 Ἐρρῶσθαι ἐν χεῖρῶν, λογιωτά τῳ καὶ αἰδ' ἐσθῆ κῶ-
 ρει· καὶ καλῶς τὰ μὲν γράμματῳ δοποδ' ἐχε-
 σθαι ἀξίωσθαι. Ἐγραψα ἐν τυβίγγῃ, βίρτεμ-
 πηργίας πόλει, τῆ κ'· μὲν δ' εἰμὲν, ἔπει τῆς θεο-
 γονίας α Φ ο ζ.

spero. Scito autem, Suartizium nostrum binas
 à te literas accepisse : ac responsum missurū : il-
 la, quæ ab eo petisti, p̄ virili sua parte faciēdo.
 Nunc enim, cum novus sit maritus, in re dome-
 stica constituenda occupatur. Ambo autem,
 amicissimi inter nos sumus : cum ipse, quando
 junior erat, me hic aliquādiu utriusq; linguæ
 Præceptore usus sit. Quia verò tu tāto opere di-
 ligis ipsū : fidētius ego ad te hoc brevē scribere
 aggressus sum : quē mihi quoq; , mox inde ami-
 cū fore, ut spero, ita etiā omnino rogo. Diligo e-
 nim ego Græcānicam gentem, ut qui maxis
 mē : bonosq; inclyti generis vestri viros, bene-
 volos mihi faceres Germaniq; Græcā pro vi-
 rili annexere, aucto : quorum ὄντα antiquam lin-
 guam, hic proveni me a parte doceo : et hodie
 na quoq; quæ ab antiqua ad barbariam dege-
 neravit, cupidus sum : in quā intelligenda, non
 nihil iam profeci. Sed non habeo aliquod eius
 Lexicō : quod mihi nō mediocriter dolet. Quod
 si verò paululū tibi est otij : Epithalamia, quæ
 mitto, quaeso : vulgari ista lingua saltem verbū
 pro verbo reddens, interpretaris mihi, inter-
 pretationē mittas : atq; , si qd etiā aliud eius lin-
 guæ habes, quod alioq; abijceres, adijce : ut ex
 hisce saltem aliquid addiscam. Enimvero, si
 quid molestiæ ea res habitura est : non importu-
 nē instabo, sed parcam. Iucundum etiā mihi
 cognitū esset : cuius nam dialecti, seu rationis
 loquendi, circa Thessalonicam hodiē, ὄντα Athe-
 nis, usus sit : quanta itē, ὄντα qualis, adhuc ea sit
 urbis : et, si quid aliud (ad refellendos illos, qui
 forte non vera de his apud nos scripsēre) no-
 tati dignum extiterit : ac, quā nam in parte
 Græciæ minimum adhuc barbarici vetus lin-
 gua contraxerit. At nimium præstantiæ tuæ,
 scriptione tali molestus sum. Salutat te bonus
 noster Suartizius : in posterum voluntati tuæ
 satisfacturus. Valde te dilectus noster Gerla-
 chius diligit : in literisq; ad me suis, phonorosicē
 tui meminit. Vale beneficio Christi, doctissime
 ὄντα colende vir : meaq; hanc Epistolam, in bo-
 nam partem accipe. Scripsit Tybingæ, Vuirtem-
 bergici Ducatus oppido die 27. may. anno vir-
 ginei patris CIO IO LXXVII.

Suartizius
 tibi respō-
 debit.

appeto tuā
 amicitiam.
 Vulgaris
 linguæ stu-
 diosus.

Quæro de
 linguæ ho-
 dieana Græ-
 ciæ.

à Gerlachio
 cōmēdatis

Δέξασθαι μετ' ὄνοιας τὸ βιβλάριον τῆς τῆ, καὶ
 μικροῦ νόμισμα, Φιλικῆ ἀσπασμῆ χάριμ.
 Μαρτῖν ὄντα Κορσί ὄντα, ἐν τῆ τυβίγγῃ δ' ἰ
 αἰσῆ δ' ἡμῶν, ἐκατέρας ράμης Φω-
 νῆ δ' ἰσθῶν.

Accipe bona mente libellum hunc ὄντα num-
 mū parvi precij, amici osculi nomine.
 Martinus Crusius in Tybingensi Aca-
 demia utriusque linguæ
 Doctor.

E. Γ. Δ. της Κ. τ. Π.
 IOANNINA 2008

12. ΤΩ ΣΟΦΩΤΑΤΩ ΚΥΡΙΩ ΜΑΡΤΙΝΩ
τινὼ τῷ Κρυσία.

Θεοδόσιος πρῶτον ἔλεγε, εὖ πράξειν.
Ταυοῖν θάπερον ἔδει: ἢ οὐτ' εὐλιχρηνῶς τῶν.
Φιλίαν σώζοντας, μὴ ἀλλήλων ἀφίστασθαι: ἢ
μακρὰν ἀπόστασιν, τῆς ἐπιστολαῖς σιωπῶντες ἀμεί-
βεσθαι. Εἰ γὰρ ἔτερος, ἐγὼ (κατὰ τ' εἰπόντα) ὁ Φί-
λος: ἐλθὲν καὶ οὐτ' ἐν τῷ ὄρει, τὰ τε ἐμμέ-
νειν ἐβέλονται: καὶ ἐκ ἀλλοῦ ἀπὸ τῆς τριβώσι:
καὶ ἔρεα μεταξὺ τῶν ὄρων (καθ' ὄμνηρον) θά-
λασσαν τὴν χηρῶν: μὴ ἀμνημονεῖν ὅλως τὴν Φί-
λικῆς ἀληθῆς κρινωνίας, ὡς γὰρ ἢ τὸ πολλῶν Φί-
λίου, ἢ μόνιμος: τῶν κακίαν ἔχοντα τὸ ἀβεβαί-
ον: ἔτα καὶ ἀρετῆς ἐκκαταχόμενοι (ὡς ἢ ἡμε-
τέρα, θεῶν χάριτι) ἐπὶ θεμελίω ἰδού) ἀσφαλε-
στάτω. Καὶ ἀλλῶς, ἐπεὶ τῶν ἀποφορῶν διάθε-
σις, ἢ μετ' ὀλίγου, ἢ ἀμοιβαίαν, ἢ ἀρετῆς σωματικῆς (ἢ
κατ' ὀλίγον, ἢ ἀμοιβαίαν) ἀλλ' ὀλίγος χρόνος
ἐπὶ τῆς καὶ κερύφης, ὡς οἴοντι, ἀπέφηνε: δ' εἰ
καὶ ἡμᾶς, τῶν Φιλικῆν σιωπῶντα τῶν, ὡς ἀ-
μαλθείας κέρας, ἢ τὸ τῆς ἀλλοῦ ἀλλοῦ τι, διατηρεῖν:
καὶ μὴ μείναι, ἀλλ' ἐπιπλεον αὐτῶν ἐντέλειν: ἢ
δ' ὄρα μόνον, τιμῆρια Φιλίας, ἀλλήλοις χαρι-
ζομένους: ἀλλὰ καὶ τὸ τῆς καρδίας Φιλίαν, κατὰ
πάντα ἐν δ' ἐκκαταχόμενοι: οἷα πρὸς εἶθις αἰ τοῖς τῆς
παίδείας ἀντιπρὸς μόνους. ἀλλὰ τί πάθω: ἐμπε-
δίω ἀναφροσύνης πολλῶν: καὶ τὸ τῆς ἀφαιρῶν συ-
νεχῶς, καθὰ δ' ἴκθον, καλυπτόντων καὶ μεταπι-
θεμένων: ἢ ἐγὼ, μῆνες ἢ δ' ἡ εἰκοσι, ἐξ ὅτων βυ-
ζαντήθεν εἰς ἀνατολῶν, καὶ κυκλάδας νήσους,
παρεγνόμην, παρεξέει τῶν πατριάρχων: ἐνα-
ρχολέμεν ἐκκλησιαστικῶν χάρις, ἐμπεπ-
τόντων ἐκείνων: καὶ τῶν ἀφαιρῶν ἐξ ὅτων ἀφαι-
ρος πρὸς μὲν ἢ δ' ἡ πέντε: ὡς λόγον παρέχων
τῶν ἐμῶν δ' εὐσότη, ὅτι ἢ καίρει: καὶ τὰ τε ἐκκα-
καλυπόμενος ἀπαραιτήτως, τὸ πρὸς φίλους ἀφαι-
ρῶν ἀπειπάμεν. Νῦν δ' εἰ, τὰ παναγιωτῆτα,
τῶν πρὸς δύσιν καὶ πελοπόννησον ῥοσὸν ἡμῶν
σάτος: ἐπισκέψεως ἐκκαταχόμενοι, τὸ
πρὸς πρῶτον: δ' εἰ ὡς ἡθῆν, ὡς καὶ πρὸς φόρον τυ-
χῶν, ἀντιπρὸς εἰλαί σοι, τῶν πάσης ἀρετῆς μεμε-
σώμενος, καὶ ἀπὸ δ' αἰώς τῶν Φιλίαν διατηρεῖν-
τις: παρεσαγορευσαί σε, τὸ σιωπῶν καὶ ἀγχι-
νοῖα κέκασθημενος: ὅστις ἡμῶν ἐκατέρως ἐν-
τέλει γλώττης: καὶ πολὺ διαφέροντα ἢθος φρον-
τιστικῶν: ὡς τῶν ἀλλοῦ παθῶν εἰκόνα ἐδεα-
σάμεν (ἀφαιρῶν αὐτῶν), ἐμῶν ἀξιώσει:
τῶν σοφῶν κυρία Σολομώντος: ἐκκλησιαστικῶν
πρὸς θεῶν ἢ ἀγίαν βασιλείαν ὑμῶν) ἵνα μὴ δ' ὁ
ξωπαύτη γὰ, τῶν φίλων τῶν ἀρίστων καὶ ταῦτα
ἀμνη-

DOCTO VIRO MART. CRVSIO,
Theodosius Protonotarius S.

XVII.

Alterū cōueniēs erat veris amicis, amicitiaq̄
verè cōseruanib. aut nō à se inuicē discedere:
aut longè inter se remotos, cōtinētib. literis
absentiā sarcire. Si enim ego, qui amicus sum,
alter (sicut dicitur) idē sum: oportebat eos, qui
hosce intra fines manere volunt: licet peregrè
absēt: licet interuentu montium (ut Homerus
ait) marisq̄, vndisoni, discluderēt: non iamē
amica & sincera inter se cōmunicationis, vllō
modo immemores esse. vi enim vulgares amicitia,
st absles nō sunt: cū nihil in uitiosis, quæ e-
as cōiungunt, causis, firmitatis sit: ita è cōtra-
rio illa, quā virtus conciliauit (qualis, Dei be-
neficio est nostri) fundamēto insistit firmissimo.
Huc accedis, quod, cū inter nos ambos beneuo-
lentiā, nō Metonici anni, aut habiunda aliqua, et
niter corporis (ubi parū duratiōis, et citius trā-
situs est) sed breue tēpus, exiulerit: & ad fasti-
giū, quātū fieri potuit, perduxerit: par est, nos
quosq̄, hāc amicā cōiūctiōnē, ceu Amalthea cor-
nu, aut preciosum quid aliud, cōseruare: & eā
non minueres, sed magis magisq̄, extēdere: idq̄
nō donis tātū, quib. amicitia certā fides fiat, in-
uicē mittēdis: merū animi etiā amore, ex omni
parte mōstrādo: sicuti illis, qui liberalis doctri-
na cupidi sūt, vscitatū est. Sed quid agā? Multa
subinde impedimēta existunt me à continēter
scribendo, sicuti iustū erat, retrahētia, & aliō-
rum deducētia. En, nūc 20. mensis est: ex quo
Constantinopoli in Orientē, & Cyclades insu-
las, Patriarcha mādato profectus sum: rebus
Ecclesiasticis, q̄ multe incidēbāt, occupatus.
Inde ante menses, huc reuersus: rationib. Do-
mino meo reddendis, quādo ei vacaret, inten-
tus: hācq̄, causa, quæ nullā excusationē admit-
tebat, prohibitus: scriptione ad amicos planè
superfedi. Nūc uerò Sanctissimo nostro, iter in
occidentē & Poloponnesum, longinquarū inspe-
ctiōnis Ecclesiarū causa, ingresso: idoneū mihi
tēpus oblatū existimāui: quo tibi responderē,
virtutib. excullo, & sedulo amicitia cōseruā-
ti: teq̄, appellare ingenio et intelligētia ornatū:
uiriusq̄, artificiosa lingua gnarū: studio & mo-
rib. alios longè præcedentiē: sicuti ex imagine fa-
ciei (me quā rogatus meo depinxit eruditus uir,
D. Solomō: qui Ecclesiasten se legato sacratiss.
Imper. vestri præstat) animaduertit: ut uideas;
ne hac quidē in parte me optimorū amicorū
immemorē esse. Nō. n. mei moris est: ut unquā
sciētia alicuius mea demonstrāde causa, scribere ad alios, & rescribere, incipiam: sed ut
amicorū gratia, cū ipsis colloquor: & animo mea, si quid sit, quod significare aui scire, referat;
satis-

Amicitiam
literis esse
conseruan-
dam.

Se uerò
diu rescri-
bere non
potuisse.

Nunc de-
mū rescri-
bere Patri-
archa ab-
sente.

sciētia alicuius mea demonstrāde causa, scribere ad alios, & rescribere, incipiam: sed ut
amicorū gratia, cū ipsis colloquor: & animo mea, si quid sit, quod significare aui scire, referat;
satis-

ἀμνημονεῖν. ἔγδ' ἐμαυτὸν ποτὲ ἴπιδ' εἶξαι, ὡς οἶδα πῶς τὰ γράφειν καὶ ἀντιπερὶ εἶναι ποτὶ ἄρχομα. ἀλλ' ἵνα φίλων εὐεκα σιωπομιλήσω: καὶ χρεώδη βλαβήματα ψυχῆς ἐκπληρώσω. Πέπεισμαι γδ', ἔτι καὶ ψόγηται. ὅτι ποταπὸν παντοῦ ὄζει: ὡς αἰὲς ὑμετέρας, ἀπικισμὸς ἔμόνου, ἀλλὰ καὶ σοφίας καὶ σιωπῆς, πλήρεις διαιτηλάσιμ: ἐξισάμενα τῆ ἡμετέρα τῶν κατὰ δάμετρον. ἢ δ' εὐδοκίαν, καὶ πέφρακα: καὶ τῶν ἀνδριάντων ἀκίνητότερ. Φαίνεσθαι: διανοεσθαι: τῶν ἡμέραν ἐκάνλω: ἐν ἧ ταύτῃ ἀναπύξαι μέλεις, καὶ ἀναγνώσαι: καὶ, ὡς ἴπιδ' τριπένης, ζυγοστατήσαι: συμπαρόντων, ἢ καὶ θεασομένων ταύτῃ, σοφῶν ἀνδρῶν: τ' πᾶσαι ἴπιδ' ἡμῶν μαθήσεως εἰς ἄκρον ἐληλαχότων: ὡς οἱ πόνοι αὐτῶν, ἀναφανέτες μοι, ἐδήλωσαν. οὐς δ' ἢ ἐν χρεῖσιν, μόνω σωτήρι, προσευχομένω, καὶ ἀσπάζομαι: οὐδ' ὀφφικίους ἴπιδ' ἡμῶν: ἢ μάλλον, οὐδ' θεολογία πειροχῆς: ὡς, Ἰάκωβου. τ' ἀνδρῆς, Θεοδώρητου, Ἰάκωβου Εὐεβοῦ, καὶ Λεκάου Οσιαῦδρα. ὡς δ' ἢ τῶν ἀπόκλεισιν, τῶν τε ἴπιδ' τῆς θεολογίας, καὶ τῶν πατριαρχικῶν ἢ δ' ἢ ὡς ρολόγιον, δ' ἐξάμενοι (ἀμα τῶ ἴπιδ' ὀπω αὐτῶν, τῶν ἱερῶν τῶν Βερόσιας) πρὸς πατριαρχίαν ἐπέμψαμεν. Οἶμα δ', ὅτι πρὸς θεοσαλονικίαν διατρέποντα καταλήψεν. ὅτε δ' ἐπιγράψαι, καὶ πέμψαι: δ' ὡς τῶν σοφῶν καὶ φιλοπῶν μοι, αἰδεσίμω κυρίω Στεφάνω γεραχίω, ἐκκλησιαστικῶν καὶ κομίσαι ἡμῶν. Ἀμ δ' ἐπιβραδύων ἰσοκρίθηναι (ἐχουσι γδ', ὡς οἶδα ἐγὼ, πρᾶγμα τα, καὶ ἐρωτήσεις, καὶ ἀναφοράς, πολλῶν) ὅτ' ἐπατέλθη σιωπῆ: τότε καὶ τῶν ἀπόκλεισιν ποιησόμεθα: διὰ τε κύριον, λεγοντα: παντὶ τῶν αἰστανήσε, λόγου δ' ἴδ' ἢ: καὶ διὰ τῶν Φιλίαν ὑμῶν. Καὶ ταῦτα μὲν, πρὸς τῶν.

Α δ' ἐμοὶ ἐπέμψας, κύριε μαρτίνε, ἔξελθην νίσαι: ἔλαβον τότε μετ' ἐμῶν, ἐν ἧ ἔξαρχία, ἀπὸρχόμικος: καὶ, ὅτε ἡγομ ἄλλω, ἐπόνυμ πι: καὶ ἐτελείωσαι πᾶν, ὅ ἦ τῆσας. ἐπεὶ ἦ, διελθόντες πρῶτου πῶν ἀνατολίω, εἰς ῥόδομ πῶν νῆσον κατῶν τῆσας: ἐκεί ἦ πάντα ἀφῆκα βιβλία μα, τῶν ἔχων, καὶ ἄλλα, ὡς δυσβάστακτα, πεμφθῆναι διὰ νεῶς εἰς Κωνσταντῖνα: καὶ ἐπι (τῶν το μὲν: ὑπὸ ἔσφοδρῶτα τῶ χιμῶνος, ἐπὶ ποτὲ, πνύσαντος: τῶν ἦ, καὶ ὑπὸ θαλατῶν ἀκρομεσίω λησῶν) ὁ ῥόδος ἀρχιερός, ἢ εἰς χεῖρας ἀφῆθησαν, ἔπα μοι τι ἐπέμψεν: ἔλαθον ἦ, μετ' ἄλλων, καὶ κείνα τῶ σημεῖα βεῖναι ἐκεί: τῶν χαρῶν ἀξιώσε, ἔδ' ἐπὶ λυπηθῆναι τ' ἔραδ' ὑπῆτος. Πέμψω γδ', ὡς οἶμα, διὰ κυρίω στεφάνω: καὶ, εἰ ἢ ἄλλο πρὸς τι λόγῳ ἄξιον: ὡς καὶ ἴδ' εἰς τὸ ἄσμα, πῶν ἡμῶν νυσσῆως, μνήμης χάριμ ἐπέμψαμεν.

satisfaciã. Persuasum. n. mihi est prorsus nullũ ex meis literis odorẽ elegantie afflari, sicut ex vestris: q̃ nō solum Atticismo, sed intelligẽtia etiã et eruditione, refertũ sunt: omnino cõtra, quã h̃c nostræ sunt. Profectò in metu sũ, & horreo: magisq̃, q̃ statua, immotus videri possũ: quando mihi in mentẽ venit illius diei: quo h̃c Epistolã resignaturus, & lecturus es: & tanquã trutinã, ponderaturus: p̃sentibus, aut etiã ipsam videntibus, viris sapientib. q̃ omnis rerũ magnarũ eruditionis in verticem euaserunt: sicut ex scriptis eorũ percepi. Quos etiã in Christo, cõseruatore solo, saluto & amplector: dignitate munerũ q̃ gerũt, insignes: vel potius, rerũ scientia diuinarũ celeberrimos: quorũ in numero sunt, Iac. Andrea, Theodoretus Sneyffius, Iacob. Heerbrãdus, & Lucas Ostander. Quorũ respõsum, & Theologiẽ cõpendiũ, ac Patriarche dādũ Horologium, quãdo accepimus (cũ Vicario ipsius, reuerẽdo Berrhoeæ Præsule) ad ipsũ Patriarchã misimus. Circa Thessalonicã aut, opinor eũ, offendent. Qui si quid respõsi huc miserit: dabo id doctis, et uenerabili Ecclesiastẽ, amico nostro, Steph. Gerlachio: qui ad vos p̃feret. Sin aut mora aliqua interuenerit (scio. n. distineri eos multis negotijs: alijs hoc interrogantib. alijs aliud ad ipsos referentibus) attamen, postquã auxilio Dei reuenerit: Respõsum dabimus, ob duas causas: tum quia Dominus iubet, omni petenti, rationem fidei reddere: tum propter amicitia inier nos. Ac de his quidẽ, hæcenus.

Quæ verò mihi misisti, charẽ Martine, Græcè putè conuertenda: tunc mecũ in legatione mea extulit: ac, si quod daretur oĩũ: aliquid faciebã & iadẽ, sicuti petiisti, perfect. Posteaquã aut, peragrato primũ Oriente, in inf. Rhodiã appulimus: ibiq̃, oēs meos libros reliqui, vestimenta, & alia, utpote portatu difficilia, quò Constantinopolim nauẽ mitterentur: nec diũ Rhodi Archiepiscopus, cuius in manib. relicta sunt (partim propter hybernos uentos & tempestates, uehementissimẽ, si aliàs unquam, fauientes: partim propter famam de Piratis, mare infestum habentibus) quicquã eorũ mihi misit: & imprudens, inter cetera etiã illas annotationes illic reliquit: ideo te rogo, ne tardiore earum missionem molestè feras. Spero enim, me per D. Stephanum missurum: addito etiã, si quid aliud operæ precium erit: sicut & Nysseni commentarium in Canticum canticorum, memoriẽ causa misimus.

Sui περιτῆ extenuatio

Salutat nostros Doctores,

Responsi promissio.

Petitioni meæ satisfecit.

Rhodi res suas reliquit.

† ἱμάτια διάφορα.

Απν

Acce

E. J. A. της Κ. ρ. Π. ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2008